PSALTERIUM NATALE,

Edur

Fædingar-Psalltare,

Ut af Nadar-riiskre

Holdgan og Fædingu

vors Drottenns

Jesu Christi,

med Lærdoomsfullre Textans

Utskijringu;

Giørdur af

Sr. Gunnlaugi Snorrasyni

Sookn̄ar Preste til Helgafells og

Biarnarhafnar Safnada.

Editio III.

Selst innbundenn 6. Fiskum.

Prentadur a Hoolum i Hialltadal,

Af Petre Jonssyni.

1780.

Landsbókasafn

Packargiørd fyrer vors Drotteñs JEsu Christi Holldgan og Hijngadburd,

wr D. Ioh Arndtz Paradijsar Alldengarde, wtlogd af Profastenum Sr. B. H. S.

O þu blijde, liwfe og æstwdlege Guds Son Jesu Christe, þu Mana Vin, og Mankyns trwaste Elskare, þier ne eilijst Lof, Dyrd og Packer fyrer þijna blessudu Manndooms Tekning, og heilage Fædning, og fyrer þañ mikla Kiærleika og Astseme sem þu hefur audsijnt oss, med þvi ad þu tookst æ þig vort Holld og Blood, og ert ordeñ vor Brooder og þar med hefur þu sæmt oss alla so miog, ad vier erum Guds Born og Guds Eit. O þu stoor Gud! O Rotteñ allra Drottna, þu allra hærste allra mættugaste, allra tignarlegaste, allra rijkast HErra, hvers Nad þad er, ad þu hefur trwlofat þier þa audvirdelegu, nidurlægdu, lijtilmootlegu breyskv, vesælu, fætæku og aumu Mañs Natturu hvad hætt hefur þu upphafed hana, teked hana Eining þinnar Personu, og sett hana i Nad og æ Tron þeirrar heilogu guddoomlegu Preñingar, se ad þu ert sannur Gud og sañur Madur, hin onnur Persona i þeirre heilogu Preñing: Þu hefur bæde teked æ þig Mañs Lijkama og Mañs Sæl, ad þu mættir frelsa og hoolpna gisra bæde vora Sæl og Lijf. Mañs Nætttura var oll spillt af Syndene, sia, hvad vel er hun i þier hreinsud og helgud, hun var bolvud, sia hvad hamblessud er hun i þier ordeñ, þu

sem

sem ert sa blessade Meyar Lijfs Avoxtur, og sa blessade Drottiñs, i hverium allar Etter Jardar blessast skyldu. Mañs Nattura var fallen fra Gude, og hafde fiarlægst hañ, eñ sia hvad dijrdlega er hun aptur fyrer þig Gude samteingd: hun var af Satan liitt og svijvirdt, eñ sia, hvad veglega er hun aptur upphafen: hun var under Guds Reide, eñ sia, hvad miog er hun nu aptur elskud af þeim allra hærsta: Hvernig kann nu Gud vera oss reidur? Hvernig kañ hañ vera vor Ovinur, edur hata oss? Hvernig kañ hañ tijna oss, þar er vier erum hañs Limer, hañs Hold og Blood? Eingen hefur nockru sijne hatad sitt Hold og Blood. Hefde Gud verid Ovinur Maña, þa hefde Guds Sonur ecke Madur orded; Eins og þad Sameiningar Band, sem er a mille Guds og Manns Nattura i Christo, er Uppleysanlegt, og kañ ecke slitna um alla Eilijfd, eins hefur Gud giort vid oss eilijfañ Samning og Sattmala fyrer sijns elskulega Sonar Holdgan og heilaga Fæding: hañ hefur stiftad eilijfa Vinattu, eilijfañ Kiærleika, eilijfa Sameining, eilijfa Satt, eilijfañ Oska-Barna Rett, eilijst Brooderne og eilijfañ Frid mille Guds og Maña. Til þess ertu, eilijfe Guds og Mañs Son, orden vor Medalgaungu Madur, og hefur samteingt Guds Natturu vid Mañs Natturu, ad þu kyñer ad vera vor Arnadar Madur hia Gude, ad sætta oss vid Gud, og ad þu kyñer ad heckia vora Eymd og Naud, og hugga oss þar a moote. O Drotten! þu ert eiñsa-

mann Kiærleikur, einsaman Raud, einsaman Huggun. Þu ert þad sanna Ljos, sem oss upplyser, hin rette Vegur, sem leider til Fodursins, hin eilijfe Sannleikur, sem fræder oss, þad eilijfa Lijf, sem oss aptur lijfgar, sa eilijfe Kiærleikur, fyrer hvorn Guds Kiærleike er komen til vor med allum Fesiodum hans Naudar; Þad eilijfa Rettlæte, i þinc Verdskulldan og Forpienustu, fyrer hvert vier hoolpner verdum: Vor eilijfe og odsle Kenemadur sem blessar oss, og bidur fyrer oss, sem hefur foornfært sialfan sig fyrer oss, til Forlijkunar-Offurs, til Synda-Offurs, og til Fridpægingar-Offurs, til fullrar Borgunar og Fullnægiu fyrer vorar Synder, og til yfergnæfanlegrar Endirlausnar fra allum vorum Syndum. So ad vier mættum lifa, er sialfst Lifed Madur orded: ad vier upplijsast mættum, er sialfst Ljosed orded Madur; Ad vier mættum hafa Huggun i vorre Eymd, er Uppfretta allrar Huggunar af Himnum ofanfloten til vor i þenan Eymda-Dal; So ad vier mættum Guds Born verda, er Guds Sonur Madur orden; Ad vier mættum hoolpner verda, hefer Hialpen sialf teked a sig Mans Natturu. O hvad vinsamlegur og elskulegur ertu i þinc Nærveru! hvad fagur i þinc Asynd og Hegdan, hvad yndeslegur i þijnu Vidmoote, hvad astwdlegur i Maale; Þu fegurste medal Manana Barna. Æ! min Vinur, kom þu til mijn in i mitt Hiarta; Min Brooder, fyrerlijt mig ecke: Min Elskare, skilstu ecke vid mig: Min Brwdgume, fadmadu mig og kystu mig elskulega: Min Elskhuge, samteingdu þig mier: Mijn Ast, fel þu mig i þijnu Hiarta, og halld mier þar eilijflega. Asten mijn er Madur orden: Asten mijn er krossfest og daden fyrer mig, so ad hennar Lijf og Daude kyne ad sanfæra mig um henar Ast, og samteingia mig henne, ad eg mege lifa og deya i hennar Ast, og þar inne hafa Roosemd og Frid, Hæle og eilifa Sælu, Amen.

Psalms

Psalmar vt af Fædingar Historiu vors Drottins JEsu Christi.

1. Psalmur.

Uñ Skatt-Skriftena.

Ton, Allsagurt Lioos ofs byrtest brædt, etc.

VPPliptu Sal mijn eina Stund, Augum Trwar vid JEsu Fund, laattu blessadañ Barndoom hañs, Bernsku fræda hijns innra Manns.

Mijnu samfara Maale sie, Mañvits Kraptar og Skinseme: Andleg Naadar Uppsprettan hijn, avaxte, ORottenn! Twngu mijn.

Audmiwklega i Anda nu, eg vil Hugleida, miñ JEsu, Fædingu hijna og Framferdid, Fæfræde mijnu veittu Lid.

O! Hvad skylde eg aumur hier, ihugad gieta so sem ber, Almættes Verkenn undarlig? Ofæraann til þess reikna eg mig.

Hvorsu kann Dijrdar Daasemd þa, daudlegur Madur skyniad fa, sem yfirgengur oflijtenn, Engla og Manna Skilningenn?

Hælf-Verk er allt af Holldeg giort, Heimskublandad og einkis verdt, Andans Fullkomnun er til

Sanns, Ogrijpanleg i Þœnka Manns.

Vid skulum, Saal mijn, Sinne og Hug, svala med Krapte og nyum Dug, vid Forbienustu Fylling þœa, sem Fæding JEsu verka mœa.

Ungdooms vanmœttugt Edle var, allra Maña, og dugde ei par: JJEsu Ungdooms Edle þo, Eilijf Guddoomsens Fylling bioo.

Hvert gieta Þœnkar Hiarta = Ranns, hœrra floged eins syndugs Manns, enn ad grunda med Jhugun, alvijsa DRotrens Rœdstofun?

Engenn Gœfa mœa œdre fœst, ad þvi skylder, mijn Saala, dœst, helldur enn einn ad eignast þann, sem alla Hlute veita kann.

Lœt eg þvi, JESU, Mœled mitt, minnast framar en Nafned þitt: Aformed bœde og Ordenn mijn, adstode blessud Giœdskan þijn.

TEXTEN.

Utgieck þad Bod frai Augusto, allur Heimur um Lønd og Sioo, skylde laata Skattskrifa sig: Skickun þesse var Tignarlig.

Þetta so fenge Framűgang þar, ferdadest skioott sem bwenn var, sierhvør til Borgar sinnar þar, settu Løgmœle Hlijdne tiœ.

Allt til þess Schilo auglijstist, œtte hiœ Judum (þad er vijst), Velldes Sprotenn ad vera kyrr, vitnade Jacob um þad fyrr.

Kom

Kom nu Uppfylling Tijmans tied, took þvi ad nalgast Hialpræded, Gydinga Lijdur greida vann, Gialld og Skatt under Keysarann.

I Adams Falle urdum vier, Eilijfum Dauda Skattayllder, Logmaled þessu lijfa vann, lagde Bolvan a Syndarann.

Allur Heimurenn atte þvi, alldrei ad verda Skulda frij, nema ef einhver giæte greidt, Giallded Daudans og Bolvan eydt.

Undergeckst JEsus Oked þad, ollum Heimenum Vægdar bad, Hlijdnennar Skylldur Gude gallt, gaf sig til þess ad borga allt.

Lijt þu, mijn Sal, þa sætu Raad, sialfkrafa upphenkte DRottens Raad, hann sem alldrei Guds Bodord braut, Bolvan uppa sig taka hlaut.

Lijtillæckade sialfann sig, Sonur Guds JEsus fyrer mig, Naatturu Hroka næmann minn, noogu borgade hanns Audmykriñ.

Fliootlega Joseph ferdast ried, Festar-Kvinnu þungadre med, Bethlehem Davids Borgar til, Bodum Keysarans giordu Skil.

Hlijdne Packnæmast Offur er, athuga, Sal mijn, byriar þier, Skipun og Vilia Skaparans, sticka þier epter Bodum hañs.

Giættu og þess ad Gud er sa, Gude stiftade Jordu a, eru þad Drottens Umbods-Menn, eiga ad skipa Riettindenn.

Audmiwklega þeim hlijd og heyr, halld þig vid þad sem biooda þeir, Vallded Tignarlegt Gud þeim gaf, goodum Launum ei drag þu af.

Sca sem ad Yfirvallde vill, veita Obock og Giolldenn ill, Bakspyrner moote Broddunum, burtskwfar DRottens Setningum.

Ef þu Hlijdnenne offra villt, Yfirbodnum, sem vel er skylldt, þægasta Gude Giallda er þad, med Goodu verdur umbunad.

Voku-Menn þesser Velferd Lands, vaka yfir og Scalu Manns, vakande þeirra Vilia gior, vaka lcat DRottens Otta i þier.

Ecke er Gisf þoott eiger þu, Yfirmonnum ad tolla nu, Packlcatann Vilia greid og giallt, Gude forer hanns Lcaned allt.

Eg vil, minn JEsu, holla hier, Hlijdne og Audmykt giallda þier, vyrdstu ad lcata Viliañ minn, verda i Gude fullkominn! Amen.

2. Psalmur.

Uñ Fædingu Christi og Reisana.

Ton, Mitt Hiarta hvar til hryggest þu.

HEdann dvaldest i Davids Stad, dijr-Must Maria, so bar ad, Frumgietenn fædde Svein, Reifum vafde hijr og hrein, Hermer þannenn Ritningar Grein.

Hugleid þu, Scal mijn, HErranns Rad, hier uñ var laungu fyrerspad, Bethlehem Sveinneñ

fas

sea, koma skyllde frægur fraa, sem Foolke Drottens stioornade hiaa.

Alldrei hefur fraa Upphafi, afbrugded Drottens Trwfesti, sañordur alltijd er: Verde þvi hañs Vilie aa mier, Vonen Blessun færer med sier.

Tijme Mariu tiedur var, Tijme Mannkynsins Frelsunar, aasettur Eilijfd fraa; Þu skallt, Saal mijn, þar ad gaa, þier nam Drottenn Tijmañ ad liaa.

Attu ad brwka eins og sie, Avaxtar Gotz og Leygu-Fe, sem Herrañ heimtar af þier, leingia og stytta ecke er, epterlaated Mannenum hier.

Er þad Drottens, eñ ecke þitt, Eignar-Valded hann brwkar sitt, vertu ei varbwiñ, Vitiunar-Tijma þecktu þinn, þacka DRottne Velgiorning sinn.

Þenktu og lijka uñ þad eitt, ecke er neinum Mañe veitt, vors Guds ad vita Tijd, i Audmykt Trwar aarla og sijd, epter henne Þolgoodur bijd.

Trwfaste Gud, þaa Tijme er þiñ, Tijmañ laat eiñeñ vera minn, ad taka Myskun nioot, og unna þier af Elsku-Root, audsynande Þacklætes Hoot.

Frelsarenn laattu Fæding þijn, fæda daglega i Hiarta mijn, Ydrunar Avoxt þañ, ad endurfædest iñre Mañ, aa Orde DRottens forsorgest hañ.

Frumbird Syndanna Satan fyrst, sialfsfurfædde þaa inetnadist, og Skaparans Skickun braut, Adam Bolvan af þvi hlaut, Andar Bann og Kvalanna Þraut.

Ertu Frumburdur ordenn nu, eilijfrar Nœdar, minn JEſu, heilagre Holldgan i, Adam Bleſſun beid af þvi, bœttest Nœd hañs aptur a ny.

Þu ſem riettlœtur rijker einn, Reifum klœddeſt ſem ungur Sveiñ, þeſs vegna eg þenke nu, uñ Audmykt þijna, O! JEſu, eykur Glede Hiartanu ſw.

O! Hvad margt Synda Afkvœmid, aled hef eg og leiked vid, reifad i Briooſte betſt, holldlega Þœnka þar vid feſt, þad var Sœlar Fordiorfun verſt.

Enn þiñ bleſſade Ungdoomur, alleina klœr og heilagur, mijns Ungdooms Brek og Breſt, aſinœade hreint ſo ecke ſieſt, er þad Sœlar Farſœldeñ meſt

Lijfs-Avoxt þennann lifanda, lagde i Jœtu Maria, miwkann gaf Mioolkur Smeck, af þvi hun a œdra Beck, eckert Rwm hiœ Gieſtunum fieck.

Hvar var þœ JEſu Heidur þiñ, hvar var þijn eilijf Kongs Tigninn, dulenn uñ Myrkra Mund, ad þu feckſt ei eina Stund, annad Rwm nie vœrare Blund?

Vijſt haſder þu oll Rijkdooms Nœd, rijkiande yfir Himne og Lœd, allt frœ eilijfre Tijd, enn hiœ þijnum eigeñ Lijd, ecke gafſt þier Vidtakann blijd.

Þoott ad Framande fœdeſt þu, Forſmœan og Lœging bijdſt þier nu, Virdingar miſſa mœtt, i Flijkum vafinn fyrſtu Nœtt, hiœ Fienadenum

Svefn

Svefn-Værder att.

Framande kom eg hijngad hier, Heimureñ Bwstad veitte mier, fagrañ eñ fallvalltañ, aptur skilia æ vid hañ, eins og snaudur Vegferda Mañ.

Veit eg Lausnare lifer miñ, leider hann mig uñ sijder iñ, i sannhelgra Samfelag, hvar eg eilijfañ Hvijlldar-Dag, hafa mun og Gladværdar Hag.

Hier þegar Verolld hreckialig, herbergia vill ei lengur mig, jeg bid þig, JEsu kiær, leide mia þijn Lijkneñ skiær, loks i Dijrdar Tialldbwder þær!

3. Psalmur.

Uñ Bodskap Engelsins til Fiarhyrdaranna.

Ton, Heidrum vier Gud af Hug og Sæl.

GUDspialla Mann þes gietur vel, goodeer vøktu uñ Nattar þel, Hyrdarar sama Hieradei, Hiørdena geymdu wte frij, lioomande Engill liet sig siaa, Leyptran Guds skein i krijngum þaa, ad þeim ried miklum Otta slaa.

Engellenn mæla vid þa vann: Vered ei hrædder, sagde hann, ydur til Eyrna eg bljdann ber, Bodskap þann øllu Foolke skier, Endurlausnarenn er i Dag, ydur fæddur med Glede Hag, Davids Borg sieck þad Lucku-Lag.

Maa og vera til Merkes þád, munud

þier finna i greindum Stad, Reifunum vafid Barned berst, Blundenn hefur i Stalle fest: Hugleida Sæl mijn byriar bert, Bodskapar þess niotande ert, þar fyrer jafnañ þacklæt vert.

Eins og Vatns-Strauma Uppsprettañ, Ondu Daudþyrstre svala kañ, Glede Bodskapur Fiarlæad fræa, færeada Sæleins hugga mæa: I JEsu Fæding ein hier siest, uppsprotteñ Svala Lynden best, aumann Syndara hun fær hyrest.

Under Rannglætes Oke hlaut, allt Mañkyn lijda særa Praut, Obæreleg sw Anaud var, orkade Straffs og Hegningar, ormagnast Sælenn af þvi ried, æangrud Samvitska fylgde med, Bolsan Loamælsins grætte Gied.

Eñ JEsus siñe Elsku af, opnade DRottens Nadar Haf, frañ til alls Mañkyns flutu þar, Fossarner Endurnæringar, Sæluñe er þvi Svolum skied, sefadest Hiartans Angred med, Blessunenn allra gladde Gied.

Þegar Samvitskañ mædest mijn, og Miñing Glæpaña eykur Pijn, JEsus þijn Nadar limfust Lynd, lijfge mig auma Skepnukynd, Sæl mijna læt þann Fegnud fæa, sem færde Engilleñ Jordu æa, Gledennar Næring giefst mier þæa.

Hier næst giore eg ad þenkia uñ þar, þegar ad Adam falleñ var, med Angist stoorrewt æa Braut, af Alldingardenum rekañ hlaut, ei mætte Lijfsins eta af Tre, Engla Vardhalld þad bannade, sem Vegenn þæangad vaktade.

Aptur

Aptur a moote opnast hier, Jñgangur beinn til Lijfsins mier, Engell þañ Bodskap bar til sañs, Braut sie lidug til Himna = Rañs, Hyrdurum Vegeñ vijsar heim, vid skulum, Saal mijn, fylgia þeim, burt fra Veralldar Synda Seim.

Ertu, JEsu, þad edla Trie, Averte Lijfsins færande, dauvænt sprotted af Davids Root, dijrmæt Saalnaña Heilsuboot, lattu þvi blessud Blodeñ þijn, breidast wt yfir Sareñ mijn, Andar Meinsemdenn oll þa dvijn.

Nær sem ad sterkur stofnast hier, Stormur gudlegrar Reide mier, i þijnum Skugga Skadlaus þa, Skiools og Hæles eg leita ma, vakna og sofna vil eg þar, verdur ei neitt til Skielfingar, Saalena ecke sakar par.

Ef ad mig sturlar Angurs = Pijn, upp vil eg standa og leita þijn, andleg Hugsvolun eykst mier þa, i Ordenu nær þig fiña ma, Drottens Myskunar Braud = Hws ber, blessada Lijfsins Fædu mier, þetta mijn Saalar Audlegd er.

Vijst er ei noog þo vake a Jord, vesællra Drottens Barna Hiord, utañ þu hafer a þeim nu, Augu vakande, miñ JEsu; Saalen Voku-Noott hallde hrein, heidrande þig a alla Grein, þad sie mijn Hiartans Unun ein, Amen.

4. Psalmur.

Uñ Lof-Saung Englanna.

Ton, O JEsu Elsku hreinn.

GJmneſker Herſkarar, hier epter, ſo til Svar, Englenum aſsamt þar, upphoofu Raddernar.

Dijrd Gude tijdt i tie, tiaeſt i Hædenne, Fridur a Folldu ſie, Foolke goodur Vilie.

Þacklæta ſynde ſig, Sveit Engla Ignarlig, uppvekia a þad mig, athuga Sæl mijn þig.

Vera ei niñe mætt, mæta Dijrd Gude ætt, offra a allann Hætt, i Anda, Dag ſem Nætt.

Jord, Sioor og Himna Her, Heims allar Tegunder, Dijrd Guds og Hætign hier, herma daglega þier.

Alldrei ſo aumur Mann, Augunum reña kañ, ad mege ei merkia hañ, Mætt O Rottens fraabæraun.

Ord Guds ef Athugar, med Augum Trwareñar, ſied gietur Sælen þar, Sætleik hanns Myſkunar.

Daſamleg Dijrden þier, O Rottenn alleina ber, enn Blygdun aumum mier, i ollu tilheyrer.

Eg fæ og einnenn ſied, ad Engla Sveit boda ried, i Frid a Jord, gladvært Gied, og gooda Velþocknan med.

Adam Frid af ſier braut, Ovingan Guds þvi hlaut, enn O Rottens Aſtar Ekaut, aptur linade þraut.

Eilijfann Frid oſs fann, frelſade Syndarañ,

Son-

Soneñ þau senda vañ, saklausañ Gud og Mann.
Allt er þvi Boled bætt, vid blijdañ Gud Mañkyn sætt, hañs Fridar Merked mætt, Mein færi burtu rætt.

Ofridur engeñ mæa, Elskuñe DRottens fræa, skilia, nie þvijnga þæa, er þeñañ Frid treysta æa.
Allt er oss veitt i Vil, vantar ei neitt þar til, JEsu þiñ Astar Jl, alldrei syrer oss dyl.
Vier hofum fenged Frid, Fridar Hofdingiañ vid, Synda Boot, Sælar Grid, og Sæluñar Athvarfid.

Oss hefur afrekad, eilijfann Grida-Stad, Guds Nadar Pel er þad, þess Trwen nijtur ad.
Nadar Stooll ordeñ er, eingieteñ Son Guds hier, hañs Skugge hlijfer mier, hvad sem til Meina ber.

Rate eg Angist i, Otraudur þeangad fly, JEsu, þijn Nad æa ny, nemur burt Sorgar Sky.
Og þegar Oroolig, æangrar Samvitskañ mig, Trwar-Hond helldur sig, Herra miñ fast vid þig.
Andlegann Frid eg fiñ, Fridstillest Hugurinn, Hiarta Sælu og Siñ, sedur Guds Myskuniñ.

Þegar Guds Grimdar Hrijd, geysade harla strijd, med Floodenu fordum Tijd, og fargade ollum Lijd

Til Fridar fieck ei þar, fannst Merke Reideñar, Vatnsflooded þegar þar, til Þurdar genged var.

Sættmæls Teikn sette þæa, sialfur Gud Himnum

num ad, blijda vied Bleſſan tiad, ſem bregdaſt alldrei mad.

Pegar Gud villde vid, vora Sael binda Frid, burt frad hañs hægre Hlid, Hialpradd er vtgenaid.

Saettmaalann ſamde vel, Son Guds Emanuel, hanns bleſsad Blijdu-Pel, bæter oll Rauna Jel.

Goodvilia pennann pinn, packa eg, JEſu minn, vertu i ſierhvert Sinn, Saalunne velkominn! Amen.

5. Pſalmur.

Um Reiſu Fiarhyrdaranna til Bethlehem.

Ton, Ef Gud er oſs ei fiandſur hiad, etc.

PEgar ad Engla Fylking frijd, foor til Himens af Grundu, Hiardar Sveinar ad ſomu Tijd, ſøgdu med gladre Lundu: Til Bethlehem ſkulum gaunga greidt, og gaumgiæfa DRottenns Verked eitt, Ferdbuner ſtrax ad Stundu.

Sem peir koma i ſagdann Stad, ſo vill Ritningenn greina, fundu allt eins og Engill kvad, Ungbarn og Meyu hreina, HErrans Daſemdum hermdu frad, hverier ſem frettu Søgu pad, Tilburd pann undraſt eina.

Vilier pu Sael mijn Anda i, Endurlauſnarañ ſkoda,

skoda, Trwar Hönden fyrst þreife ad því, þier sem DRottens Ord boda, Gaumgiæfne berd enn Offur er, Efasemd taktu burt frad þier, sijdst kann þig sw ad stoda.

Ef ad Vantrweñ finur fyrst, Filsne i Hiarta Ranne, hlotnast þier ecke ad horfa ad Christ, Hollded trwe eg þad banne, medañ i Syndum situr kyr, seint munu opnast Nadar Dyr, angradum innra Manne.

Þegar JEsum ei funded fær, fyrer sier Trwen veika, grunda betur og gack þu nær, Guds Orde og hanns Sañleika, i því Liosi þu lijta mætt, Lausnara þinn og skoda bratt, so munt þu sijdur skeika.

Dopur er Saalar Sioonen mijn, Syndaña hulenn Glyum, utann, miñ JEsu, Ordeñ þijn, audge mig Smyrslum nyum, Ryd þeim mijn Trwar Augu ad, Elskann þijn good mier hrinde frad, Vantrwar Villu-Skyum.

Byrtu Israels Foolke fieck, fagur Elld-Stoolpe uñ Nætur, eitt Sky ad Dageñ undañgeck, ad því hefdu þeir Giætur, Ohulta Leid þeim vijsa vann, i Ville-Morku Tijma þañ, DRottens Myskunar mætur.

Vond Epterdæme og Illsku Sky, undann Guds Bornum gaanga, afvega leidast opt af því, uñ Eydemorku laanga, Syndernar villa Sioonner þeim, sinna ofmiog uñ þennañ Heim, sem vijsar ad Vegenn raanga.

Elld-

Eld-Stoolpinn þinna Orda mier, O JEsu! lijsi i Heime, þegar eg villtur velkest hier, so Vegenum alldrei gleyme, edur a hœalum Hreckia Stig, sem Holded leggur fyrer mig, i Þvermoodsku Þoku sveime.

Þitt liwsa Ord er Lampe vijst, og Lioos a Vegemijnum, þegar mier Byrtann þesse bijdst, med þijdum Geislum sijnum, upplioomast Sœl og Sinned kallt, Syndanna Myrkur hverfur allt, af blessudum Biartleik þijnum.

Undradest Foolked Fregner þær, sem Fiar-Hyrdarar baru, Guds Ord Maria good og skiær, geymde i Hiarta klaru; Nær sem eg þeñan Fiarsiood finn, fagnar og leysist Hugur minn, af Eymdanna Angre sarru.

Margt þo undarlegt, Sœl mijn sie, fyrer Sioonum Irwareñar, Dœdsender Guds ei drag i Hlie med Dul Fœvitsku þiñar, holldlegann Skilning helldur gef, Hlijdnenne fangenn utañ Ef, O Rottenn krefst Dijrdar sinnar.

Sia til þu hafer i Hiarta fest, Hiœlprœdes Orded blijda, lœttu þier vera i Miñe mest, Myskunsemd O Rottens þijda, Rettlœtes Soolen sañarlig, syndugra Lijking klœdde sig, til Endurlausnar Lijda.

Gef þu, JEsu, i Gieded mitt, Giœdskunnar Lioosid biarta, O! ad eg fenge Orded þitt, iñrœtt i mijnu Hiarta, so ad eg mege uñ eilijf Ar, af ollum Syndum hreinn og klœr, i Lijfsins Lioo-

ma

ma skarta! Amen.

6. Psalmur.

Uñ Heimreysu Hyrdaranna og þeirra Packlæte.

Ton, Kom Ande Heilage.

HYrdarar hielldu braatt, heim med Føgnude, swngu og hermdu haatt, hærsta Lof Gude.

Sem Giædsku sina þar, siau liet og heyra. Hier Sal mijn hlijd uppa, med Hugskots Eyra.

Fedrunum fordum Tijd, Fyrirheit skiedu, sem nu Fagnadar frijd, framkoma riedu.

Laangade leinge Þiood, ad lifa næde, Tijdinnn Glede good, og Guds Hiælpræde.

Eins Kongar og Spaamenn, ætludu mundu, med Augum sinum senn, sia þa Nijlundu.

Enn feingu ecke þo, ad sia Christs Dagenn, af þvi Gud undanndroo, þann Audnu Hagenn.

Dijrdar-Rad Drottens þad, dult var Hofdingium, enn nu opinnberad, aumum Smælingium.

Allmiog Abraham viist, epterlaangade, ad sia mætte Son Guds Christ, og sa med Fagnade.

I Trunne vænta vann, Visu Guds Orda, vid þad Traust villde hann, Vonina skorda.

Hoog-

Hoogværd og Þelid þijdt, þocknaſt Guds Hiarta, Lwſlætis Bragdid blijdt, betſt kañ ad ſkarta.
Enn dramblætt Hiarta hann, hatar ca Jordu, og ſtundum ſtraffa vann, med Strijde hordu.
Af þvi ad utvaled, Aumingiann hefur, og Hefdar Hæſæted, hoogværum gefur.
I Læging Lauſnarenn, liet ſig hier finna, ei vill hanns Audmijktenn, Oflæte ſinna.
Raunar nu rætteſt frood, Ritning Spædooma, ad fætækum gieſenn good, Gudſpiollenn hliooma.
Hyrdarar hier vid þvi, helldſt kannaſt nædu, trwader Audmijkt i, ad ſlijku gædu.
Gladværer greiddu ca moot, Gude Þacklæte, af innra Manns Elſku Root, og Andans Kiæte.
Guds Hwſe geingenn fræa, giæt þeſs mijn Sæla, til Ordſens þeinktu þaa, og þeſs Leindar-Mæla.
Hvad ſem þu heyrder þar, Hiarta þitt geyme, leita Guds Loſdijrdar, laſtvor i Heime.
Utbijttu einnenn þaa, Ordum Guds ſeimum, hvorium ſem heyra mæa, Hiwum og Grennum.
Sem annad edla Trie, i Blooma ſtande, andlega Averte, af ſier fædande.
Þund Guds ei mættu Mann, i Molldu grafa, af þvi vill allann hann, Abatann hafa.
H Errans Ord heitir þvi, Hveiti-Sæd rietta, ſem Guds Barna Brioſte i, beſt ca ad ſpretta.
Og færa Avoxt þann, ſem aldrei rotne, þinne

Sæl

Saul Þarflegann, Þacknæmann D. Rottne.

Uppfera þa munt þu, Þad Dijrdar Lijfed, sem endar Eymder nu, og Rauna Kijfed.

Liootum Heim leiddur frar, til Liosins Vista, sem Gude sialfum hia, sijdar munt gista.

O Gud! Þad unn þu mier, um Eilijfd hlioota, og medann mædest hier, Myskunar niota, AMEN.

7. Psalmur.

Um Umskurn Christi.

Tou, Tunga mijn af Hiarta hlioode.

ÞETTA Dogum epter petta, Umskurn lijda skylde Sveinn, og sitt Nafned ydlast rietta, epter þvi sem mællte einn, Engell fordum, i peim Ordum, er til Meyar bodade hreinn.

Hanns var JESUS Nafned nijsta, nefndt a peirre Stundunne; Þess man hreina Þijding lijta, Þad er Manna Frelsare, sem Meinenn bæter, giorla giæter, Guds Utvalldra a Jordunne.

Eg vil, Saal mijn, Umskurn scara, yfervega Lausnarans, og mæla um hennar Merking klara, medur Lærdoom Sannleikans, inne Kraapta i mier skapta, eble blessud Naaden hanns.

Allt var Holld af Bloode bored, bannæns, spiallad, einkis verdt, i Illsku Forhvd Umskor'd,

Ordid Guds þad siinir bert, med Vondsku-Hootum, Lifnad-Hootum, Logmæl-broted hafde þvert.

Þessa Bolvan bijsna strængja, bar æ Herdum JEsus minn, þegar Pijnu Prauta læinga, þolde af Gude forlætinn, og þad Banned ort med Sanne, undergeckst i þetta sinn.

Hañs var Sæl og Hollded bæde, hreint af Lijstum, fleckad sijdst, enn mijns er Edlis saurugt Sæde, Syndum þakid, holvad vijst, nema eg hliooti, og nijrrar niooti, Nadar Guds fyrir Jesum Christ.

Hañ wt sijnu hellte Bloode, hier med Uñskurn Lijkamans, so i þvi mætte eg frijdu Floode, fæga Bwstad Hiarta-Rañs, og Forhwd Lasta, fræ mier kasta, sem fleckar Skrwdann iñra Manns.

Ouñskored hef eg Hiarta, Huxun ranga geime þar, og Lijkamans alla Parta, sem æfa kuña Syndernar, JESU mæte, gief eg giæte, greidt minn Hag til Betrunar.

Hvor sem Uñskurn hlioota nædde, hann var skylldur Logmæled, upp ad fylla allt æ Lædde, sem wtkrafde Guds Riettlæted, og sa Vande, Omælande, Ogniar Straffed lagde vid.

Ert þu komenn upp ad fylla, allt Logmæled, JEsu mimi, og þann bera Angurs Kvilla, sem ætti ad lijda Syndarinn, vafenn Meinum, i þier einum, Endurlausn og Hiælp eg finn.

Sitt Riettlætis klæra Klæde, Christur hefur þier, Sæl mijn, lient, uñskorenn og skijrdur bæde, Skriftenn þetta fær ojs kienn, so giæfi adskilia,

Gud-

Guddooms Vilia, um̃ gamla og nija Testament.

Adams gamla Edled rotna, ætte ad merkia Forhwdinn, semi oss giorer dærleg drottna, med diarfann Vondsku Kraptenn sinn; Holdsins blinda, Saureñ Synda, signud hreinsar Vatns-Lauginn.

Þa Moyses Guds Madurenn hreine, munde ei Bodord Um̃skurnar, Zippora hans Son med Steine, sialf Obedeh sliott um̃skar, og Mann sinn blijda, Brwdurenn þijda, Blood-Briodguma nefnde þar.

Lætur Drottenn Logmaals Steina, Lasta Forhwd snijda af, enn JEsu miwkust Millden eina, Minning hennar diwpt i Haf, nidurfleigir, finnst hun eigi, Forþienustan hans þad gaf.

Blood-Brwdgumenn ert þu ædstur, ordenn JEsu Christnennar, þinnar Nædar Geislenn glærstur, giefe mier Loosed Peckingar, so Veg þinn rate, eñ vondum glate, Verkum gomlu Forhwdar, Amen.

8. Psalmur.

Um̃ Nafned JESUS.

Tou, Konung David sem kiende.

HJN Sæla merk eñ fremur, mætosti N fn Lausnarans, hvar af oll Huggun kiemr, hrelldum Manne til Sanns, minstu Myskunnar hans, Frelsare fws hann heiter, Frelsun Guds

Bornum veiter, fræa Eymdum Andar Bañs.

Hugsvolun, Heilsa, Lijfed, Hiælp og Endurlausn frij, nemur burt Nauda Kijfed, nefnest hañ JESUS þvi, ræder so Ritning nij, JESUS æa Jordu borenn, JESUS særdur umſkorenn, JESUS allt ollum i.

Nær sem eg næe ad ræda, umñ Nafned Skijrnar mitt, Ondu vill Angred mæda, Athæfe þecker sitt, þvi rosed hefe eg hitt, sem Gud mier heited hafde, hvort þo Skijrnenn wtkrafde, gief mier þad Christe kvitt.

Nær sem eg næe ad tala, umñ Nafned JESU þitt, Ondunne Ord Guds svala, upplioomast Hiarta mitt, af þvi eg hreppe hitt, sem Gud mier heited hefde, hvors þo Skyldan ei krafde, allt giefur Christur kvitt.

Alldrei hier einusinne, uppbyria, Sæl miin þu, Verk þitt wte eda inne, athuga þetta nu, nema i Nafne JESU, umñ Adstod æadur bidier, vid Ord Guds Trwna stidier, bregdist ei Breitne sw.

A Kvolldenn, minnst þess, Madur, mætt þu ei sofna fyr, ei helldur uppvaknadur, wtgænga umñ Hwssens Dyr, æadur eñ andvarpir, til Guds med Orde einu, i JESU Nafne hreinu, eg bid þar adgiætir.

Lijkamañ so ei sedier, ad Sælenn hwngrud sie, nie Hollded giæfijst gledier, med glislegu Sælgiæte, i JESU Nadar Nafne, þier epter Þorfum nijter, þad sem Drottenn wtbijter, af sijnu

Or

Orlæte.

Athugaverdt er annad, i þijns Lijfernes Sid, þier er berlega bañad, ad brwka JESU Nafn, Hiegooma = Hialed vid, ad Parsleysu sijdst skart sueria, þo satt Maal hafer ad veria, þad sie þinn Mæte og Mid.

Ætijd kann illa skarta, æ Twngu og Vorum þier, Nafned Svikarans svarta, slijkt Christnum fordäst ber, Bloot illt og Bolfed hier, blijdre Guds Blessan sneider, med Bolsan Saalu deyder, og Afellis aflar sier.

Nær sem mig Kvelling kremur, Kross edur Angurs Præa, JEsu Christi mier kiemur, kiært Nafn i Huga þæa, mig Gud þar miñtu æa, til hañs Miskunar mæne, mæddur, tærast, græatbæne, Traust hef eg allt þar æa.

Midt æ Medlætis Stundu, Mootgængur þegar dvijn, jeg bid þig jafnañ mundu, JEsu Nafn, Saala mijn, set fyrer Sivoner þijn, Guds Son i Fæatækt fæddann, fæinijtum Reifum klæddann, Hormung hladenn og Pijn.

Pitt Hiartans Andvarp eina, med Audmijkt framflytiest, æakalla, Oska og kveina, i JEsu Nafne best, þess betur bænheyrest, Soneñ fyrst Gud þier giefur, giefed med honum hefur, allt sem æliggur mest.

Jeg bid i JEsu Nafne, jæatande Synda Pijn, gief þu eg Glæpum hafne, Gud minn, eg leita þijn, nær failvallt Fiored dvijn, i JEsu Nafne Næda,

nær og hugga marg-þiada, af Sorgum Sælu minn! Amen.

9. Psalmur.

Uñ Reysu Vitringanna til Jerusalem, og Spurning Herodis til Kieñimañana.

Tón, Fader vor sem a Himnum ert.

I Bethlehem þa boreñ var, blijdur JESUS og dyralde þar, Vitringar komu wr Austur-Att, i Jerusalem furdu bratt, epter spurdu: Hvar er nu sæa, unge Konungur Judum hiaa?

Eina Stiørnu i Austur-heim, sem eignud verdur Kange þeim, sialfer berlega saaum vier, sijdann reysande komum hier, hann ad tilbidia hreinann nu, med helgre Bæn og rettre Trw.

Siaa hvad dijrdlegur Drottinn er, þo dyleest under Fatækt hier, Foolkenu boda Fæding hanns, fogur Himen-Twngl vijst til sans, sijnum Skapara so sem bar, Sæmd og Lotningu veittu bar.

Þeink uñ mijn Sæl, ad Son Guds er, sw sæna Jacobs Stiarna hier, hvors Valld og Haatign veglegar, vegsama Morgun Stiornurnar, hanns Dijrdar Auglit Himnum a, heilager Englar jafnann sia.

Heidenna Mannā Hiortum i, hanns Nadar

Byrta lijste þvi, wr fiarlægum Londum ferdast vijst, fwser ad lijta JEsum Christ, honum gudlegañ Heidur tiea, heilagur Ande fræddde þa.

A Dogum þeim sem Davids Son, dijrdlegur rijkte Salomon, wr Arabia vitia vañ, vegleg Drottning ad skoda hañ, hæleita Speke hlijdde a, hoogvær prijsade Sælu þa.

Davids Son JEsus þegar þar, af þijdre Jomfrw fæddur var, wr Austurvege a hñs Fund, audmiwker komu uñ sama Mund, Heims Spekingar ad heyra og sia, hulda Guddoomsins Vitsku þa.

Herodes vard, þa heyrde þad, hræddur og Foolked allt i Stad, Riennedoom samann safna ried, so og Skriftlærdum øllum med: Spurde: hvar skyllde fædast fws, Frelsarenn Manna sæll JEsus?:

Enn þeir svørudu aller þar: I Davids Borg; þvi skrifad var: Bethlehem Juda byggd ertu, Borgunum eingum minne nu, af þier mun fædast frægur vel, Foringenn yfir Israel.

Illur Herodes Ottast vañ, af þvi hann meinte Frelsarann, jardneskann Kongdoom kuña ad sa, so kollsteipast yrde Volldum fra, Spaadoomsanna ei giætte greidt, gat sig sialfann i Villu leidt.

Eñ med þvi JEsus ei var þa, openuberadur Jordu a, til þess hañ Heimsins Tiguar Skart

tæke ad sig og Skraut Oharst, forgiefins Hræd-slu Hiarta i, Herodes Kongur fieck af því.

Þatt var ei Ríke af þessum Heim, þu gyrntest ecke Veralldar Seim, sæte JEsu, eñ sagder þo, sakfelldur fyrer Pilato: Að þu Konungur værer vijst, þo Virding af því hliter süst.

Það sem Herodem hrella vañ, huggar mig aumañ Gtæpa Mann, því Son Guds er minn Konaur kiær, komenn af Meyu hreinn og skær, Ohræddur i þier nijt eg nu, Naadar og Frelsis, minn JEsu.

Andlegrar Stiettar alla senn, adspyr Herodes forvitenn, hvernenn Skrifternar hlioode þar, uñ Hijngad-Komu Guds Sonar, so vita fenge vijst til sanns, Vissu uñ Fæding Lausnarans.

Jllska og Flærd þar under bioo, athuga skalltu Saal mijn þo, Ordsins Þenarar eru hier, til Uppfræðingar setter þier, Hiartans Einlægne haf þau vid, hatadu Fals og Svikræded.

Nær þijn Skinsemd ei skilur enn, Skriftlærda Rottens Kiennemenn, Ordsins Þijdingu eft-er spyr, so opnast mege Trwar Dyr, Lykill Vit-sku þeim liedur er, hvka þeir giarnañ upp fyrer þier.

Hitt er og lijka hroopleg Synd, ef hræckiasulla Svika Mind, med Fæavitsku Skym fegrar þu, og falsar Christi Þioona nu, sioalfur Skapareñ sier og veit, soddan Vondsku i Hiarta-Reit.

Unn þu mier fyrer utañ Prett, Ord þijn, JE-su, ad grunda rett, Astgiof og Verkan Anda þijns,

up

uppfræde Skilning Hiarta mijns: Hvad sem Lijfs Anda Hræring ber, heidre þitt Nafn uñ Eilijfder! AMEN.

10. Psalmur.

Uñ Fals Rad Herodis vid Vitringana.

Ton, Nu bid eg Gud þu naader mig.

HErodes fullur Hræsne þar, heimuglega Jnam kalla a, Vitringana og villde mest, vita nær Stiarnann hefde sieſt, til Berhlehem þeim vijſa vann, vid þa hafde Skilmaala þann; Fared og spyried flioott ad þvi, fædda Barnenu Stadnum i.

Þier skulud segia þetta mier, þegar ad Barned funded er, so ad samt ydur ørt i Stad, eg mege koma og bidia þad: Svik og Prettvijſi i Briooſte brann, bolvud Ofundenn nijſte hann, under Hylmingu Audmijktar, Ulfur glepſande foolgenn var.

Underferle og Jllſku Þel, alldrei kann Gude þocknaſt vel, fyrer hanns Sioonum ſijſt er leynt, Svikræde Manns og Gied Ohreint: Joab Hreckvijſi i Hiarta bar, hulda med Skine Vinſemdar, snogglegann Bana beid af þvi, blindadur Abner Tryggdum i.

Hreint vill Drottenn þitt Hiarta ſie, honum þioonande i Elſkuñe, þu ſkallt og vita ad hatar hañ,

Hræsne oa Flærd, vid Nœungann, illa luktande ertu þa, ef þijnum Vorum geymer oa, Hunanged sætt, enn innra er, Eitur faled i Briooste þier.

Jessabel Drottning Dygda snaud, diarflega Naboth svipte Aud, Judas forried med Kosse Christ, kañade Joseph Svika Lyst, Mardochœum vill hengia hœtt, Hamans Vielrœde og Geded flœtt, Snoruna sialfur hreppte hann, hender þad tijdum prettvijsann.

Sœa sem Nœunga sijnum ill, Svik og Flœrœde brugga vill, Sœlu viliande setur hafi, i Svika Noot og Kvala Bann, Hreckvijsra stunduin Boge brast, þa bwed var ad speña fast, margur steindaudur dettur hier, i Dijke sem odrum grafid er.

Hafi nu frijdur Frelsarenn, med Falsi vered umseteñ, i hvers Muñe ad Illsku Hoot, alldrei fundust nie Svikeñ lioot; Skyllder þu Sœl mijn þenkia þœa, þu muner klaklaust sneida hiœa, Ver, alldar illum Viela Sid, sm vijs er þier a alla Hlid?

Kaleikur sœa sem saup hañ hier, settur verdur og tijdum þier, undañskora sig engeñ kañ, Adryckiu Skamt ad hreppa hañ, margur Ovorum verdur þvi, veiddur Svikaña Nete i, optlega Froomur falla hlaut, falsadur diwpt i Pretta Laut.

I einum Muñe Twngur tvœr, Tœled Einfolldum smijda þœr, Lof i Eyrum eñ Last œa Bak, fra Lucku og Giœfu margañ rak, opt verdur þeim sem hugsar hœtt, Hiegooma Lofid nœrsta flœtt, villt-

ur

tur er sæa sem vill med Þvi, vegsamast allra Munne i.

Herodes villde hier sem fyrst, i Heliu færa Jesum Christ, frooma Vitringa hreckvijs hañ, hyggst ad leida i Vanda hañ, so þeirra einlægt Aform þar, yrde Christo til Glotunar, tvsfalldt Vondskuñar Tæled þvi, tvsfolldu Hiarta geymde i.

Raadvanda Þænka og Hiartad hreint, Herrañ gefi mier liooft og leint, flæraadum Heimsins Flærdar Sid, forda mier, JEsu, þess eg bid, iñtættu hiæa mier einlægañ, Elsku Þela vid sierhvern Mann, læat mig frañgæanga falslaust hier, so fæe eg Dijrdar Vist hiæa þier! Amen.

II. Psalmur.

Uñ Bæn og Offur Vitringanna.

Ton, Oss læat þiñ Anda styrkia.

SVitringar hlijdt nær høfdu, Herodis Ræddu æa, i þeim Stad ecke tøfdu, enn leingra hielldu þæa, siæa þu, ad Stiarnan bioert og blijd, undann þeim gaunga gioerde, greidde Veg heidnum Lijd.

Stadar so nema naade, nærst yfer Hvoft þvi, sem adur uñ eg tiadde, inne vard Barned i, gloddust Vitringar þar vid þæa, Jngaungu ecke fresta, er þeir Stiornuna sæa Frelsarann finna gioerdu, og frijda Nieyu þar,

þar, fiellu flater a Jørdu, fwsir til Audmiktar, til-bædu þetta Barned blijdr, Gull, Myrru, gott Reykelsi, gæfu i Offur nijtt.

Lættu Guds Leidar-Stiornu, lijsa þier, Sæl mijn kiær, fræa Myrkre Glæpa giornu, gænga skallt JEsu nær, Syndana flijdu Selskapenn, Guds Orda Byrtann blijda, betste er Leidtogenn.

Þu hefur Leid ei længa, Láusnara ad hitta þiñ, Veg mættu greidañ gænga, Guds i Mustere iñ, vit þu ad Hiarta þitt er það, sem JEsus sialfur kiore, sier fyrer Hvijlu Stad.

Eñ þu skallt ad því hyggia, ecke vill JEsus þar, hiæa Ohreinum Ofnum liggia; eru það saurugar, Syrnder Holldsins og Glæpa Brek, þvijlijka Illsku Anda, wr þijnu Hiarta rek.

Sijdst mæa Jsmael erfa, Jsaac friælsum med, Agar skal a burt hverfa, eins og fordum er sked; Blijdur Christur og Belial, Samneyte eckert eiga, athuga þetta skal.

Þessu nærst merkia mættu, mijn Sæl, hvad skylldugt er, Guds Syne andlegt ættu, Offur ad færa hier, a hreinu Altare Hiarta Ranns, því DRotteñ, þyggur giarnañ, Þacklæte Syndugs Manns.

Guds Syne Foorner færdu, frooder Vitringar þar, þeirra Þijdingu lærdu, þier til Uppfræðingar, allt er skrifad sem Ord Guds tiæa, Lijf og

Ande

Ande þau eru, ætijd minnstu þar á.

Giet eg ad Gulled þijde, Guds Barna sanna Trw, Mootlæti margt þo lijde, misser ei Kraptinn sw, eins og Gulled i Ofne reynt, Trwenn ad vijsu verkar, Von og Þolgiædi hreint.

Vill mijn Trw veikiast tijdum, veitstu þad JEsu betst, þa ad sl rr Angurs Hrijdum, opt hefur stoorann Brest, eins og Horkveikur hælfslokiñ, ei læt þo wt af deya, Endurlausnare miñ.

Myrruñar Merking gefur, Mootkast og Anstreymid, beiskañ Smeck heilnæm hefur, Holldid tregast þar vid, illa luktande Synda Sær, af þessu Hreinsun hliota, Heilsuboot er þad klær.

Beiskann Bikar á Jordu, byrlar mier Hormunginn, sialfann hann sætann giordu, Sonur Guds JEsu minn, auktu mier Þol og trausta Trw, þegar eg kalla og kveina, Kross-piædum hiælpa þu.

Reikelse hreint má heita, hiartanleg Bænagiord, hun megnar hætt ad leita, i Hædernar upp frá Jord, gegnum Skyenn sier þreinger þa, í Náad og Giædsku Gede, Gud hana lijtur á.

Hun er Ilmur ágiætur, eilijfum ÞRottne kiær, og reyndar Reikur sætur, sem riett til Himens nær, daglega henne offra átt, Sál mijn af Þele þijdu, þessu ei gleyma mátt.

Soddan Fiærsioodu frijda, frambera skallt þu hier, fyrer Lausnarann Lijda, lætur hann þocknast fier, þetta andlega Foorna-Fie, er þu munt aptur

sid-

sijdann, uppskiera i Dijrdenne.

Avijsun eina fengu, i Draume Vitringar, annann Veg aa burt gengu, aptur til Heimferdar: Herodes ei þad vita vañ; Hañs Raad ad eingu urdu, opt so til bera kann.

Vielræde vondra Manna, verdur til Skamar tijdt, þad sem Guds Bodord banna, blessast Jllgiornum lijtt, þvi Drottens Vallds og riettvijst Raad, Slægd hinns Hreckvijsa hindrar, Hreinlyndum veiter Raad.

Af Hiartans Þele þijdu, þier vil eg hvert eitt Sinn, med Elsku og Astar Blijdu, offra, Lausnare minn, Saal og Lijkama, so sem ber, þig bid til Packa taka, þañ litla Skeink af mier! Amen.

12. Psalmur.

Uñ Hreinsun Mariu.

Lon, Til þijn Heilage HErra Gud.

SJER nærst, þa Dagar Hreinsunar, hennar uppfyllast naadu, epter Løgmæle Mosis þar, Mey og Joseph þess gaadu, til Jerusalem høfdu hann, aa Hendur fela nyfæddann, DRottne, sem Skrifter skradu.

Allt þad Karlkyns, sem wtgieck fyrst, af Lijfi Mædra sinna, hærstum DRottne var helgad vijst, hier uñ Løgmaal ried

iuna,

inna, tvær skylldu offrast til þess þar, Turtil-Dwfur, sem skipad var, edur Par annad minna.

JEsus heilagur fæddest fyrst, af frijdre Jomfrw Mariu, hvers vegna Stand mitt helgadist, hlaut eg Blessan ad nyt, Lastaña Fiotrum leystest af, Lijf nytt Sauluñe DRottenn gaf, med Nædar-Frelsi friju.

Heilog Vatns-Laugen hreinsa ried, holldlega Fæding mijna, nyfæddum innra Manne med, mæta Nad giorde sijna, Kraptur þess rauda Christi Bloods, kom minne Sælu þa til goods, best kann þad Skart ad skijna.

Barna-Mædurnar mættu ei fyrr, Musteres Gaungu brwka, hver skylldi sitia heima kyrr, og Hressing odlast miwka; Sialfur Gud Drottenn setia ried, Sængur Kvinnum þad Takmarked, nær Offur ættu ad lwka.

Þær um tilteked Tijma Skeid, teliast Ohreinar ættu, æminntu Logmæls Ordenn greid, Edles Saurgunar Hættu, fyrer Gude þo voru vijst, velþockadar, og bræst þad sijdst, Sæl mijn þad merkia mættu.

Evu var fordum æviisad, epter sitt Falled skiæda, sijn skylldi Born (og satt er þad) med Soott og Harme fæda; Athæfis hennar allt þar fræa, adrar gialida, sem Von er æa: Helg var sio HErranns Næda.

Aptur Maria frijdann fann, Fognud andlegra

Giarda,

Giæda, Engell bar henne Bodskap þann, Barn eitt hun skylde fæda, Afkvæmes hennar allt þar frꝛ, adrar njota sem Von er ꝛ: Good er sv Glede Ræda.

Til Brenne-Foornar Ung-Lamb eitt, attu þær framꝰ ad bera, ein Dwfa, so sem sagt var greidt, Synd-Offur skyllde vera, enn ef Lambed var ecke ad fꝛ, annar Dwfu-Ungenn brendest þꝛ, Logmals Ord lioost þad gisra.

Mariu Þorf var ecke ꝛ, Offur Hreinsunar giallda, af þvi ad hennar Son var sꝛ, Son Guds umꝰ Allder Allda, sem til Hreinsunar hollds Logs Manns, hellte wt Bloode Lijkamans, þꝛ hann leid Krossenn kallda.

Eꝰ til þess Logmals uppfyllteſt, epter Logmale skiede, helgrar Mariu Hreinsun betst, af Hiartans Elsku Gede, soddann Velgisrnings minnteſt med, sem Myskun DRottens veitaried, i ædstu Andans Glede.

Foornar-Lamb giordest Frelsarenn, fyrer oss Dauda seka, afþvode Synda Saurendenn, sette wt Borgun freka, þegar hann sælum Sigre med, Satans dempade Ofrijked, sem vora Sꝛl villde fleka.

Hugleid þu Dæmeꝰ Dygda frood, daglega Sꝛl mijn kiæra, Bornenn eru Guds Gꝛfann good, Gott skalltu honum færa, Offur, fyrer þitt Afkvæmed, er þad Þacklæte og Lofgjord med, gosga hanns Giædsku skiæra.

Barn

Barn þitt til JEsum ber þu hier, Blessun so hreppa meige, haun vill ei annad þiggia af þier, þetta laat bregdast eige, þad sem Gud sialfur gaf þier nu, giefa skalt honum aptur þu, af Hiarta a hverium Dege.

Legg þu a JEsu blessad Briost, Barn þitt i Æsku sinne, Samleik Guds Orda laat þvi liost, lijda alldrei ur Minne, heilnæma mun þad hreppa þa, Hamingiu og Farsælld Jordu a, enn allt gott i Eilijfdenne.

O JESU Guddooms Giædstan triw, giæt ad Andvarpe mijnu: bid eg graatande Born mijn þu, berer i Hiarta þijnu, liodtann so fordest Lasta Keim, til Lijfsins sijdann færest heim, fra Dauds ans dapre Þijnu! Amen.

13. Psalmur.

Um hinn gudhrædda Simeonem.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg a.

GJA þui Jerusalem var, Simeon gamall Madur, gudhræddur lifde þesse par, þioon Drottens riettskickadur, epter Israels Huggun hann, hvorn Dag so vænta nade, og giorla gaade, þess sem Gud Heime heita vann, og heilog Ritning unspaade.

Af Anda Guds var andsvarad, ei skylde Daudann kynna, fyrr enn med Sioonum

sæe þad, sæta Hiálpræded Manna, Avijsum fieck i Anda par, inn i Mustered gaanga, og Føgnud faanga, hvar JESU frijder Forelldrar, frømdu Bænagiørd laanga.

O! hvorsu Gude giedfelldt er, gott og loflegt Sidferde, i Herrans Otta hegda sier, helgur Simeon giorde, þolennmoodur so þreya vann, þar til hann fieck ad lijta; þa Næd Guds nijta, sem i Christo af Hædum hann, Heimenum wt ried bijta.

Hiarta Riett-Christens heita maa, heilags Anda Bwstadur, happadriwgur og sæll er saa, sem hann herbergiar gladur; hvorium sem goodur Gud er med, gott allt veitest þeim sama, med Frægd og Frama, æstfoolged ÞRottenns Giædsku-Ged, geymer Sæl og Lijkama.

Athæfed froomt og audmiwkt Þel, Umbun dijrshæta hrepper, lijtelætum Gud launar vel, i Læging dramblætum slepper, Augu trwadra i Anda siaa, Endurlausnarann sæta, og Myskun mæta, Huggun blijda i Heime faa, aa Himnum Dijrd aagiæta.

Simeon Lijfsins Gotu geck, Guds Anda Leidsogn fylgde, med Lijkamans Auguin lijta fieck, Lausnarans sætu Millde: Hvorn Dag Sæla mijn hlotnast þier, Herrans Auglit ad skoda, sem blessud boda, Ord Guds trwudum ollum hier, til eilijfs Lijfs þau stoda.

Ei kann eg Holldsins Augum med, Asioonu

Drott-

Drottens lijta, fær þo i Trw-anne Sæl mijn sied, hanns Sonar Giædsku nijta, þesse dijrmætust Sælar Sioon, sorgande gledur Hiarta, med Byrtu biarta, i Augsyn Drottens, er mijn Boon, eg mætte fagurt skarta.

A mijnum Trwar-Ormum hier, eg vil þig JEsu bera, breid þu þinn Fadm a mote mier, mun eg þa hoolpenn vera, unn mier ad sia i Anda þig, eadur enn dey eg hiedann, og mest a medann, þar til uñ Arenn eilijflig, med Augum fæ þig siedann.

Sælann maa kalla Simeon, þa Son Guds lijta naade, haa-alldradur med Holldsins Sioon, hvar epter leinge þraade, riettlaatur, JEsu Riettlætid, þreiknade i mesta Gillde, og vijst sier villde, i helgre Trw þar hallda vid, hreinum Guds Ordum filgde.

Miklu sællre maa'segia þaa, Sæl mijn, þess skallt þu giæta, sem med Augunum ecke sia, enn Guds Hiælpræded mæta, med Trwar Hende taka ad sier, treystande DRottne einum, af Huga hreinum, soddann Athæfe soomer og ber, sonnum Christs Læresveinum.

Þegar Stephanus Stein-Kast vid, stodugur uppgaf Anda, sa hann Gude a hægre Hlid, Herrann vorn JEsum standa, gladvær af þeirre Sælu-Sioon, signadann hrepte Dauda, med Trw Otrauda, leid so viliugur Lijfsens Tioon, leystur fra Sorgum Rauda.

Ef þu ad JEsu Auga-Stad, Önd mijn i Trwnne hefur, þoott Heled kome Hondum ad, Hrædsla þig eingen kiefur, Okvijdenn mættu eflaust þad, i Gude burtu deya, og þolug þreya, Heimsens Adkast og þwnga Þrad, þig lættu alldrei begia.

Þegar eg Daudans Angist i, ormagna hlijt ad kveina, Styrk þinn JEsu i Strijde þvi, stadfastann læt mig reyna, Hiartans Augum þig horfe ad, Himenenn openn stande, so Lijfs ad Lande, Hialprædes meige eg Hofnum nad, hærstann Gud vegsamande, Amen.

14. Psalmur.

Uñ Lofsaung Simeonis.

Ton, Fader ad Himna-Hæd.

SImeon Sveineñ þann, seger Gudspialla-Mann: A sijna Arma lagde, einn Gud prijsade og sagde:

Nu lættu þioonenn þinn, þijdaste Drottenn minn, hiedann i Fride fara, frad Heimsens Glæpa Skara.

Af þvi ad Augum med, eg sa þitt Hialpræded, er þu øllum tilreidder, i Augsijn þiooda framleidder.

Lijd heidnum lioomar þar, Lioos til Upphyrtingar, og Guds andlegrar Hyrdar, Jsraels þiood til Dijrdar.

Saung-

Saung gladur Simeon, sannreyndur Drottins Pioon, fagrann Dikt Saalu sinne, set þad mijn Ond i Minne.

Frid-Land ad hafa hier, Heimureñ bañar mier, Mootkast og Ovilld eina, optlega hlijt eg reyna.

Verolld maa reiknast riett, Reysu-Tialldbwd Opiett, aa hana Hreggenn hrynia, Hret-Vydrenn yfer dynia.

J hana aller hier, inngaanga hliootum vier, strax aa endverdum Alldre, med Eymd og Pianing margfalldre.

Vor er ad vijsu laung, Vegferdar Reysan straung, aleides Odt aan Tafar, afrañ holldum til Grafar.

Hrepper þar Hvijlldar-Stad, Holded vort ormagnad, aa medann sætt þad sefur, Saalenn vijst Fridland hefur.

A Himnum Hvijlld og Roo, henne vor JEsus bioo, i allskins Epterlæte, Unun og Dijrdar Kiæte.

Vilier þu fagra faa, Fridar-Vist Gude hiaa, Saal mijn, Simeons Dæme, set þier med Lærdooms-Name.

Fridsamann fieck hann Deyd, fyrst hann trwadur beid, eper Freelsarans Funde, fagnande þar vid unde.

Fridsamann Afgaang enn, aller hliota þeir Menn, sem Frid og Froomleik stunda, frañ til sijdurstu Blunda.

O! hvorsu sæll er saa, sem svikulum Heime fra

i Fride fær ad gaanga, friaals vid Armædu straanga.

Mijn Saal þad merkia ber, hvad mætur Simeon tier, kallar hann Guds Son gooda, gladr Lioos heidenna Þiooda.

Forfedur vorer vest, Verkenn Myrkranna flest, fromdu aa fyrre Olldum, af fornum Adams Volldum.

Myrkra-Dal diwpum i, daglega geingu þvi, uñ Guds Ords blijda Byrtu, blindader lijted hyrdtu.

Myrkra Born vorum vier, villter raafudum hier, dijrkudum Stocka og Steina, stigdum Skaparann hreina.

Blindader Illsku i, ollu hofnudum þvi, sem GUd oss sagde fordum, i sijnum Logmaals Ordum.

Augsijn Guds aattum fraa, i ytstu Myrkur þaa, kastast uñ Alder Allda, Eymd ad lijda margfallda.

Edla Lioos upprann þar, upplijste Saalernar, af Guds Haatignar Hædum, himneskum fyllte Giædum.

Esaias uñ þad, aadur sieck predikad, i myrkvum Stad munde skijna, med fagra Geisla sina:

Lausnarenn Lioos þad er, Lioома Guddoomsens ber, Fodursens Jmind eina, Ord Postulans þad greina.

Þesse Guds Byrtan blijd, byrte upp heidenn

Lijd

Lijd, biart Lioos þvi ordner erum, Jmynd Guds Sonar berum.

Ande Guds upptendrar, i oss Lioos Huggunar, sw Guddooms Giædskan biarta, glansar i voru Hiarta.

Sa Lioome lijser mier, þa Lijkamans Sioonen þver, Myrkur Daudans þvi dvijna, dyrfir þad Saalu mijna.

Laattu þa Þioonenn þinn, þess bid eg, JEsu minn, Aundu sætlega sleppa, enn Saalena Fognud hreppa, AMEN.

15. Psalmur.

Uñ Spadoom Simeonis wt af Christo.

Ton, Skaparenn Stiarna HErra hreinn.

HJG hanns Forelldrar undrast þar, ass hønum þad sem talad var, Simeon bæde blessar nu, blijdur sagde vid Mariu Frw:

Sia þu ad þesse settur er, sumum til Falls, sem midur fer, enn til Uppreisnar ødrum señ, Israels Soolk þad reyner enn.

Er hann þad Teikn sem moote er mælt, marger sier vid hann giora dælt, giegnum Saal þijna Sverded hier, sarlega mun og preingia sier.

So auglioos verde allmargra, Innvortes Hugskot berlega. Giefdu mijn Saala

Gaum ad ny, grandvarlega ad Efne þvi.

Undrunarlegur ollum hañ, med Undrum fæddr eſt Gud og Mañ, undraſt Maria eiñeñ þar, undarlegt Raad Guds Hœtignar.

Eitt er þad, Sœl mijn, Undraverdt, yfir þvi Spœmann klagar bert, Hofud andlegrar Hyrningar, af Hwſs-Byggendum forſmœd var.

Sicn þu ad Ritning ſeger hrein, ſett hefur Gud eiñ faſtann Stein, til Grundvallar i Zion ſenn, ſo ad yfir hann bygge Menn.

Sœl mijn ad þeſſu hygg þu hier, Hyrningar-Steiñ ſœa JEſus er, merk ad œa honum einum faſt, Endurlauſnen ſkal grundvallaſt.

Engenn fœr Grundvoll annañ lagt, eins og Poſtuleñ hefur ſagt, helldur enn þann ſem eitt ſiñ er, uppreyſtur; Petta leſum vier.

O! Hverſu grœtlegt er þad þa, allmarger honum ſtreita œa, yfir hañ falla, og alldrei meir, aptur komaſt œa Fœtur þeir.

Oller þvi tijdum Vantrw verſt, þo veite Gud hwad hanns er betſt, verdur ad illu einu þad, ef Oguddega er medhondlad.

Heimenum Sonenn ſende Gud, ſw Myſkun var ei forſkulldud, ſo þeir hañ trwa eflauſt œa, Eitijfu Lijfi ſkylldu nœa.

Gœfu ei Judar Gaum ad þvi, gengu Vondſkunnar Blindleik i, Hiœlprœdes ſteittu Hellu œa, hefur þad Falled ſkadad þœa.

Veit eg ad þeirra Villan er, til Vidvorunar

ſkrif

skrifud mier, sæadu vel til miin Sæla nu, æ Syne Guds ei hneixlest þu.

Sonur Guds JEsus settur var, syndugum mier til Uppreisnar, þegar eg flatur fallenn læ, skæradum Heimsins Stigum æ.

Medal Ræningia rasa vann, sem rændtu mig Klædum særadann, særdann lietu mig liggia þar, lægt i Saurendum Veralldar.

Heimur, Diofullinn, Holld og Blood, helld eg væri su Illsku Þiood, er minni Hrosun olli frekt, alldrei gat eg þad fyrri þeckt.

Enn Guds Son JEsus er sa Mann, sem upp mig reysa vr Saurnum vañ, Liossens Arfskipa liet mig fa, lifande Manna Jordu æ.

Liwsaste Heimsins Lausnarenn, leid af Syndugum Mootmælenn, þegar æ Jordu þolde Pijn, og þwnga Neyd fyrer Brotenn mijn.

Rættest Simeons Saga þar, Sverded Masiu Hiarta skar, þa albloodugann sorgfull sa, Son Guds Krossenum hænga æ.

Andlega JEsu upp mig reis, vr Andar Hæska Sæku leys, andlega Lofgiord eg skal hier med Anda og Munne syngia þier! A M E N.

16. Psalmur.

Uñ Aunnur Spækonu.

Ton, Mætturann sæll og Edle Manns.

TPAkona hiet þar Anna ein, af Asserar Barna Lide, Phanuels Dootter dygg og hrein, dijrkade helga Side, hafde Siø Ar, i Hiarta klaar, hallded med Egtamanne, Meydoome fræa, sem Frædenn tiau, fannst opt i helgum Ranne.

Detur uñ Attrædt Fioora Frw, feinged hafde ad lifa, wt wr Mustere ei geck sw, uñ þad Lucas ried skrifa, Noottu sem Dag, med helgum Hag, hærstum Gude pioonande, fastade tijdt, og bad miøg blijdt, blessud i Eckiu Stande.

Þesse ad Stundu þangad geck, þackade DRottne einum, med Vijsdooms Anda vinad fieck, vel af Guds Syne hreinum, til allra þar, sem eins Hugar, epter Lausnenne praudu, med Hugar Sorg, i sømu Borg: Scal mijn ad þessu gædu.

Skijrlijfi Gude giediast vel, goodre Skickan kann vallda, HErrann skijtur Hiartans Þel, hann vill þad Endurgiallda, þad Hioonaband, er heilagt Stand, sem heidarlega er vandad, Ofleckad, hreint, liooft bæde og leynt, med Lostafe Gyrnd ei blandad.

Einmana Stond og Eckiudoom, opt fa Guds Born ad reyna, eñ DRettens Hiælpar Hondeñ froom hugga vill þau alleina, Eckiurnar hann, adstoda kann, Einstædings Saudum biarga, hañs Giædskan þijd, og Blessan blijd, breitt hefur so

vid

vid marga.

Eckiann sw sem i Sarepta, Sama-Stad ætte fordum, Adstod hreppte af Elia, epter Guds Nadar Ordum, heñar Lijfs-Biorg uñ Maleñ morg, miog so lijtel þo være, drygiast so vann, ad Rottens Mann, dvalde þar i Hallære.

Rottenn Rænglatum hootar hardt, (sem helger Spæmenn greina), upp skule taka Eckiu Skart, Einmana hroopa og kveina, Obyriur senn og Eckiu-Menn, æ einum Dege verda, þad Harma Bol, og Hefndar Kvol, Hofmoodenn kann ad skerda.

Eckia þesse æ Juda Jord, JEsu miog epter þrædde, med Bindinde og Bænagiord, blijdann Gud dijrka nædde, skijrlijf og klar, sijn Elle Ar af-lisde i Dygdum soñum, hæolldrud þar, Polgiæde bar, þocknadest Gude og Monnum.

Audnadest henne Æra sw, med Augun sijnum Eeda, Heimsins Lausnara helgañ nu, hinum ried Fognud boda, sem væntu þar, Guds Vitiunar, Vongooder læangar Tijder, ad Heime sie, þad Hiælpræde, af Hædum veitt uñ sijder.

Er þad hiartannleg Osken mijn, Endurlausnarenn kiære, Astvina þegar Adstod dvijn, andlega Huggun fære, Nælægd þijn mier, so nær eg hier, ad niota Glede Samvista, og eignast þig, sem elskar mig, uñ Eilijfd hiæ þier gista! Amen.

17. Psalmur.

Uñ

Uñ Heimreysu Josephs og Mariu.

Ton, Lof saung Gude Mey Maria.

MEG sem þau høfdu allt fullgiørt, eins og Løgmn wtkrøfdu, sneru þau hæda aptur ørt, i Nazareth so tøfdu, enn Sveiñenn þar, sem vonlegt var, voox og styrktest i Anda, med Vijsdooms Frægd, Guds Naadar Nægd, nam hiæa hønum ad standa.

Ei skalltu, Sæl mijn, Uñsvif þijn, wtrietta i Hwsstioorninne, fyrr eñ ad Gude Giollden sijn, greider af Hende þinne, hañs Otteñ er, til alls goods þier, Upphaf, Fullkomnun lijka, af Gude þæa, munt frijda fæa, Farsælld Blessunar rijka.

Þioonustu Drottens þu skallt fyrst, þijdlega af Hende læata, aptur æa moote æattu vijst, Athvarf, i sierhvern Mæta, Erfide þitt, og añad hitt, sem wtkrefur Forsioon dijra, hanns Giædsku fel, Gud mun þvi vel, til goodra Nota stijra.

Hafdu Gud æfyrer Augum þier, allt kañ hañ gott ad veita, ef þu hañs Rijkes ætijd hier, æstundar fyrst ad leita, hañs blijd og hrein, Blessum ey ein, betre eñ Tiju Syner, i Bole og Præa, betst hiælpa mæa, þo bregdest aller Viner.

Fyrer Barnenu brijn þu fyrst, blessadañ Drottens Otta, kienn þvi ad hata Heimsins Lyst, med holldlegum Gyrnda Þootta, sijdann lættu, þad læra nu, lofleat Handa Erfide, so daglegs Brauds, og ærlegs Auds, able mz christnum Side.

Þu

Þu skallt vita ad þetta Tveñt, þienar riett-christnum Mañe, Dijrkum Guds Orda og dagleg Ment, Dæmeñ trwe eg þad sañe, sw Ydian betst, ef iñræteſt, Avoxt Bleſſunar færer, alldradur þad fær erfidad, sem ungur fyrre lærer.

Smeckureñ sca sem kiemst i Kier, kañ eige burtu færast: Hvad ungur tamde i Æsku sier, alldrudum verdur kiæraſt. Elskan vid Christ, skal allra fyrſt, iñe i Hiarta-Rootum, Groodursetiast, og Grundvallast, med goodum Dygda-Hootum.

JEsus i Anda vaxa vann, med Vijsdooms Proska sijnum, stodug Guds Nad ried styrkia hañ, strax i Ungdoome sijnum; Eins lijka skier, of Barn þitt ber, i Brioosle og Hiarta-Rañe, Dygdanna Sad, Guds, Giædska og Nad, giefst hinum unga Manne.

Andleg Vitska Guds Ottenn er, sem ungum byriar læra, Tignar Ment þessa temdu þier, i Trwnne, Barn mitt kiæra, Guds Kraptur hær, þiin Ungdooms Ar, ebler i Dygdum hreinum, hann einann vid, med helgum Sid, hallt þier i ollum Greinum.

Bornenn, JEsu, þa lattu Lyst, læra af Dæme þijnu, ad helgum Dygdum Veru og Vist, veite i Hiarta sijnu, Skinsemd og Nad, Skaparans Nad, skiæra so hreppa mege, i hverium Stad, þier hallest ad, eñ Heimenum sæte eige! Amen.

18. Psalmur.

Ust

Uñ Vitrun Josephs.

Tvo, Sa friams vid Logmal fæddur er.

JOseph byrtest i Draume dijr, DRottenns Engell, og sagde: Tak þig upp skiott og halltu hijr, hiedann ad snøggvu Bragde.

Þu skallt Barned og mæta Mey, med þier i burtu flytia, leinge þvi fresta aattu ei, til Ægyptalands vitia.

Til þess eg aptur tiaue þier, Tijmum skalltu þar eyda, Herodes þvi ad hyggur sier, heilagann Sveinenn deyda.

Hugleid, mijn Saal, Guds nijta Raad, med Naakvæmd grunda hana, vill hañ ecke ad Vondsku Raad, veite Riettlaatum Bana.

Opt hefur DRottens Ande mig, vid illum Haaska varad, og aa Hreckvijssum Heimsins Stig, i Hættunne Lijf mitt sparad.

Eñ þo Guds Ord mier aavijsi, Illt ad fordast i Heime, til Vareygdar i Velgengne, valla trwe eg mig dreymme.

Gaaleysi Holldsins gief eg Taum, giæte lijtt Skylldu minnar, framleideſt so mijn Æfinn aum, i Otninne Syndarennar.

Veglega Joseph Vitran hlaut, af vijssu Drottenns Raade, fyrer þad JEsus Fridar naut, aa framande Manna Laade.

I Neid

Reid þu þig Saal minn ecki ad, Opinnberanir lijkar, vill Gud þier ecki veita ad sia, Vitranir Spadooms rijkar.

Spadooma Tiimenn'ute er, Ord Drottenns þetta saña; varast ad stofne i Villu þier, Vijsinds enn Fals Spamanna.

Draum Spekinganna Heimsku Hoot, Hiegoma skalltu meta, briota þeir Drottenns Bodum mòot, blindad Saalena gieta.

Hefur Gud stoora Andstygd ad, illum Spasagnar Lijdum, Vegum Drottens þeir vijkia fra, viela einfallda tijdum.

Þu mátt vita ad er þad ein, Afgudadijrkun lijka, af þvi fordast ad alla Grein, Ovitsku fremia slijka.

Vilia Drottens þu merkia mátt, misg vel i helgum Fredum, þar vid þig hallda ætijd att, epter Spamanna Rædum.

Hals-Verk er Speke Holldsins naum, Hals-Verk Vitsmuner aller; Heimsins Skynsemd ei gief ad Gaum, giæt þijn so ecke faller.

Englanna Siooner ecke hier, i voru Hollde siaum, sijdar meir þessa Vegsemd vier, ad Vilia DRottens fæum.

Myrkranna Engell, merk þad vel, Monnum kann Svika leita, megnar hann opt med Illsku-þel, i Engil Liossens sier breyta.

Samuels Kyrtle klæddur hañ, kom wr Jordunne fordum, Konungeñ Saul so kvedia vann,

med

med kolldum Stygdar Ordum.

Kongenum var Gud vikenn fræa, villde ei Ansvar giefa, Drauma feck ei nie Siooner siæa, so fiell i Vijl og Efa.

Pess vegna Satans Svikenn lisot, Saalu hans bleckia giordu, fiell hann so æa sitt eiged Spivot, Andvana datt ad Jordu.

Forda mier, Drottenn, Disfuls Slægd, og Drauma Villum leidum, Saal minne veittu Hugar Hægd, med Hiælprædes Krapte greidum, A M E N.

19. Psalmur.

Uiñ Reysu Josephs og Mariu til Ægyptalands.

Lon, Aulldungar Juda añars Dags.

UPPstood Joseph vid Ordenn tied, ad sier took Frw og Barned med, æa Nætta-hele þæa til Sanns, med peirra Fanns, æfram hiellt til Ægyptalands.

Til þess Herodes Tauda doo, dvølldu þau bæde i Ægypto, Orded DRottenns þar uppfylltist, sem adur vijst, Hoseas Spæmann hafde lijst.

Ægyptalande eg hef frea, Astkiæran Son minn kallad æa. Vid skulum, Saal mijn, Efned Eitt, wtmæla greidt, eins og Nad

DRott-

Drottenns fær þad veitt.

Utlegdar Sokenn ca mier lca, eilijfu Dijrdar-Lande frca; fcarann fordæmdra Samaftad, og Sorgar-Bad, med Syndunum hafde eg forfkulldad.

Flootta-Madur eg heita hlaut, Heimfens rcafade Svika-Braut, Ægyptalands eg Prældoom þar, og Prauter bar, yfer mig dundu Eymdernar.

Vitiade JEfus mildur mijn, mæddañ leifte af flijkre Pijn, Prældooms Hwfinu frelfte frca, og fieck mier þca, Hialprædes Bwftad Himnum ca.

A eg miñ Gud ad þacka þier, Prældooms Okinu af Herdum mier, kippt er i burt, efi kvittud Aund, vid Kvijda-Bond, frelfade mig þijn hægre Hond.

Son þinn i Utlegd fenda riedft, Samvitfkan mijn og Hiartad gledft, af þvi eg vona eflauft hier, vr Augfijn þier, vijfer i Utlegd alldrei mier.

Mier er þad fyrer miñftu þca, mig þo Verallds enn giore hrica, Utlegdar Tijmenn eitthvort finn, mun endaft minn, þegar uppbyriaft Eilijfdinn.

Jfraels Folk i Ægypto, vid undra þwnga Koftebioo, utvallde Gud einn mætann Mañ, fem Mwga þann, leidde brædlega burt þadann.

Þefse var Mofes hijr og hreinn, Herrans Þienare dyggur einn, Guds Bornum veglegt Frelfe fieck, fyrer þeim gieck, yfer um Haffins breidann Beck.

Sonur Guds Mofes añar er, med allum Ret-

te Nafn had ber, Prældooms Kvolum oss keypte af, og Kvittun gaf, purkade riett hid rauda Haf.

Undann Guds Bornum gaanga ried, gegnum Reidennar Hafs-Flooded, Belials skielfdu Becker hann, ha hanvœnann, Krossens afswpa Kaleik vänn.

Er nu Hafs-Diwped uppburkad, alldrei kann oss ad dreckia had, fœum vier purrann Farveg par, sem Flooded var, frelster wr Grifiu Glotunar.

Auglisste JEsus Elsku hœ, wtlœgur giordest Lande frœa, strap œ Omœla-Alldre par, sem œminst var, einsamall Prældooms Oked bar.

Enn hu skallt Sál mijn ad hvi gœa, Egyptalands fyrst-Kvolum frœa, af Gude kollud eittsinn ert, wtvalenn bert, forgiefins er had ecke giert.

Leat hig ei aptur laanga par, frœa Lande-Drottenns Goodsemdar, til Kiot-Katlanna og Kvala-Banns, hess Kwgaranns, Yfer-Herra Egyptalands.

Hofdinge hessa Heims er had, sem hafde hier bwed Kvalastad; Minnstu einnenn hvad merkia hier, Kiot-Katlarner, Vellysting Holldsins vijst had er.

Christur molade Hoggorms Haus, wr hordu Fœngelse slapp eg laus, keypte mier Værd og Fridar-Froo, fyrer mig doo, wtleidde so frœa Egypto.

Fyrst ad eg hadann friœals er nu, fyrer hig Drottenn minn JEsu, Inngœngur Lijfsens opeun

enn staar, mijn Audenn klaar, sijnge þier Lofuñ eilijf Ar, Amen.

20. Psalmur.

Uñ Barna-Mord Herodis.

Ton, Allfagurt Liods ofs byrtest braadt.

Þegar Herodes heyrde þar, hofdu hann gabbad Vitringar, fylltest af Grimd og Forse med, Fiollda Herlids wrsenda ried.

Øll Svein-Børn Lijfe svipte hann, sem i Bethlehem Tijma þann, tvævetur voru og yngre enn, eins uñ øll naalæg Hierødenn.

So sem hann fordum False med, af froomum Vitringum merkia ried, uñ Fæding-ar-Tijma Frelsarans. Fordæmannleg var Breitne hanns.

Andstyggelegur er med sann, i Augum Drott-enns hvor sca Mann, sem ad Mordingia-Sverd-ed ber, og saklausu Blood: utheller.

Blood hinns riettlæta hroopar haatt, Hefnd-ena af Gude Dag og Naatt, med Ognar Bræde yfer þann, sem a sig Bloodskuld safna vann.

Cain hyrdte ei uñ Herrans Ord, heiptugur framde Broodur-Mord, Abels riettlæta wthellt Blood, uppæste DRottenns Hefndar-Mood.

Nær sem þier flijgur Bræde i Brioost, bid þu DRottenn þinn stilla Pioost, aptra þier siælfum

allra mest, Illræded so ei framkvæmest.

Margur i Bræde Verk þad vann, sem villde fegenn Ogiort hann: Seinn til Reidennar siertu þvi, so þier ei steiper Vanda i.

Þoott ad þier giore Menn ca moot, mundu ad stilla Heiptar-Root, Hefndena Gude giefa ber, gleym ei hvor Drottenns Rettur er.

Of-flioott Bræadræde vt ef brijtst, opt kiemur fram hvar skylde sijdst, saklausann alldrei erta skallt, annars verdur hanns Geded kallt.

Bloodgijruger med Svika-Sid, sitt fa ei hælfnad Lijssins-Mid, Reiden afskræmer Sinne og Sæl, særheitt upptendrar Vijtes-Bæl.

Herodes framde Vondsku-Verk, var hanns Illgyrnen helldur sterk, saklaus Born Lijse svipta ried, svall af Reidenne hreckvijst Gied.

Saklaus, minn JEsu, varstu vijst, Vielræde hia þier fundust sijdst, enn þier Herodes ætlar Pijn, Ungbornenn lætur giallda þijn.

Eg veit ad þu ert einn med sann, Endurlausnare Gud og Mann, fyrer þijns Ungdooms Eymd og Pijn, Ungbornenn lættu nioota þijn.

Þootteſt Herodes vita vel, med Vallde ef liete sla i Hel, Bornenn nælægum Attum i, ei munde JEsus sleppa frij.

Urdu hanns Rad ad eingu þar, Onijtte Gud þad Heimskupar, Endurlausnarenn um þad Skeid, ca Egyptalande saklaus beid.

Sa sem a Drottenn setur Traust, sæll og hool-

penn

penn er efalaust, Herranns vardveita Honden kann, fræa Hættu og Slisum gudhræddann.

Ecke var komen enn sw Tijd, a hvørre JEus fyrer Lijd, wtfossa liet sitt blessad Blood, Bidlund Hiervistar yferstood.

Gud hefur Vege Otal enn, Ogudlega ad hindra Menn, oll sinna Barna Hofud-Haar, Herrann fær taled sijd og Ar.

Moote honum ei megnar par, Magt og Stirkleike Veralldar, hanns Vilia eingenn hindra kañ, hvorke Engell nie nockur Mann.

Eg veit ad Skiepnan ecke nein, æreiter mig nie giorer Mein, þegar ad Hiælpar-Honden þijn, hlijfer mier, Gud, med Krapte sijn.

Ahyggiu minne eg vil þvi, uppa þig varpa Trwnne i, Grædarenn JEsu Giædsku or, gief þu mier sæla Burtu-For! Amen.

21. Psalmur.

Uñ Sorgar-Oped i Rama.

Ton, JEsus Christur a Krosse var.

SEyrst hefur Kall a Hædum par, Harma-Raust Ops og Kveinunar, sem Spamann segia naade, Rachel Sorg mikla i Sinne bar, Sona Missereenn praade.

Huggast vill ecke i Hormum sijn, Hiartad fyllest med Angurs-Pijn, af þvi hun

wrgiørt helldur, uñ burtu dæenn Børnenn sijn, Bøl pad Sorgenne velldur.

Vid skulum, Sæl mijn, uñ pad eitt, ockur til Lærdooms peinkia greidt, hvorsu ad Herrann sæte, vid sijn elskuleg Born fær breitt, bæde i Sorg og Medlæte.

Vijst er Holldenu pient med pvi, pegar pad nijtur Sorga frij, Glede og goodra Daga, Harmkvæle rata ei vill i, sem Onduñe best po haga.

Margur pa hrepper Medlætid, Myskun DRottenns ei kannast vid, sem ollum allt gott veiter, helldur med vondum Synda-Sid, sicælsann Gud tijdt æreiter.

Medlæte pegar giefur Gud, gleymer Nætturan forblindud, Packlæte gott ad greida, sem Hiartans Elska hreintrwud, honum æ srañi ad reida.

Ostraust Velgeingnen upptendrar, æfijser Holld til Metnadar, so Giafaranns giæter eige, Drottenns Velgiorning vanbrwkar, sem vitnast æ Hefndar Dege.

Optlega Gud sijn Bornenn blijd, bera lætur pvi Sorgar-Strijd, med Angist, Eymd og Trega, trwudum jafnann lijknar Lijd, po lijest marga Vega.

Af pvi skallt, Sæl mijn, peckia pu, pig hefur DRottenn kiæra nu, og hijrt i Hoofe agar, polgood uñber med pijdre Trw, poott kome Hrigdar Dagar.

Sorg

Sorgade Rachel Sona Deyd, sijna klagande Augurs Neyd, hun vill ei huggast lœta; ef sonu hitter Harma Leid, hooflega skallt þu grœta.

Born og Astvine Gud þier gaf, giora mœ hañ þvi sialfur af, sem honum liwfast lijkar, Poleñmœdena helga haf, hun bæter Rauner slijkar.

So var Jobs fordum Siñe vart, þo sitt Afkvœme og annad margt, med Sorgum missa nœde, sem DRottens Barna er til Art, allt leid i Polennmœde.

Ei skalltu þeinkia ad wtgiort sie, uñ Ast-Meñe þijn þo burt deye, frœ Heimsins Vistar Veru, signad hreppa þeir Sœlgiœte, hiœ sialfum DRottne eru.

Vou hiins Rœnglœta wte er, þœ Vefin vesæl þverra fer, enn Niettlœtra i Blessan blijfur, HErrann til Lijfs þœ heimfærer, og Hormungar burtu drijfur.

Syrg þvi ecke þo sannhelgum, sie kippt i burt frœ Eymdunum, DRottenn heim Gladvœrd giefur, med ollum sijnum Utvolldum, i andlegu Skarte vefur.

Ei hefur nockurt Auga sied, engeñ fyrre þad heyra ried, nie þenkia þar uñ kuñe, hvijlijk Vegsemd þeim verdur lied, þœ vakna i Upprisunne.

Endast þœ Hryggd og Harma Kvein, heyrest ei Sorgar Rausten nein, œ Hœdum Himna Ranna, Utvallda hender eckert Mein, Ord DRotteñs þetta sanna.

O! JEsu gef mier Glede þaa, nær gaanga verd eg Heime fraa, aa sijdsta Æfi Kvollde, ad mætte eg sælann finna og faa, Fegnud i Himna Veilde! Amen.

22. Psalmur.

Umm Dauda Herodis.

Ton, Giædstu Guds vier prijsum.

ENN þaa Herodes hafde, hardraadur Skannad Deyd, Engell Guds ei vid tafde, aptur umm sama Skeid, i Draume byrtest braatt, Joseph, og sagde sijdann, Svein med sier taka frijdann, og Moodur hanns einninn aatt.

I Israels Land skallt leita, Lijdnum Ægyptska fraa, hiedann til Heliar Reita, horfinn er Ovin saa, sem epter sækia vann, Lijfinu Svein ad svipta. So gisrde Drottenn tipta, argann Illrædes Mann.

Saal mijn, hier merkia maattu, Magt Guds og Rettlæte, er hann aa ymsa Haattu, augljoosa lætur skie, med hordum Hefndar Sid, aa þeim sem illa breita, og epter Straffenu leita, enn kannast ei Verk sijn vid.

Dauda Herodes hreppte, herfilegann umm sijd, Nijkesins Raadum sleppte, sem Romverskum feck af Lijd, aadur til Ummdæmes, enn stioornade allt ofilla, opt gisrde Fridnum spilla, med Hreckvijsi

Hard-

Hardsinnes.

DRottens Dvinum ollum, eins lijka gaanga kann, Oluckunnar Afollum, yfir þaa steiper hañ, þegar þeir þenkia sijdst, eñ Gudhrædder Glede hlioota, goodrar Umbunar nioota, til Huggunar Hrygdenn snijst.

Ef þier er illt i Sinne, athugaverdt er þad, Hefnd Drottens hafdu i Minne, huxande umm Kvala Stad, hvar þu wttaka aatt, Laun fyrer liota Hrecke, laat þu þig villa ecke, svikulann Satans Maatt.

Fijsi þig Gott ad giora, Gude til Þægdar nu, laat þier Uppvakning vera, Verdlaun sem hrepper þu, af DRottens dijrre Naad, sem Kauped goodum greider, og Gudhræddra Sorgum eyder; Þau bid eg ræker Raad.

Allar Athafner þijnar, aalijtur Gud og sier, hardar Hootaner sijnar, hrijna laetur aa þier, ef þu hañs Giædsku Ged, misbrwkar vijsvitande, vondu med Glæpa Stande, þad hefur þraavallt sked.

Þoott ad Guds Poleñmæde, þyrme umm Stund og Tijd, seina hañs brennur Bræde, ef Boot finnst ei hiaa Lijd, mijn Saal, þad mundu riett, Avoxt ef eingann gefur, Oxena DRottenn hefur, til Rootar Trenu sett.

Eiken sem aa sier hafde, ei nema Blodenn toom, þaa Frelsarenn Fædu krafde, fieck þann Riettlætes Doom, alldrei skal Avoxtur, wt af þier optar spretta, epter hanns Taled þetta, vard hun visnud og þur.

Hætt er vid margur mege, miñ Drotteñ, Eikur siœa, er œa Uppskieru Dege, Urskurdeñ sama fœa, af þvi ad of-sein var, Ydran og Uñboot sara, eñ Ydkun sijfelld Glœpaña, allt til Endalyktar.

Eins og þœa Øren snijdur, Eikur og Skoogar-Tre, Hefnd Drottenns hardt ad rijdur, hœnum sem frestade, Lijfernes Lagfæring, þœa einn Gud epter þetta, med Ogn og Reide þietta, sijdarsta setur Þijng.

Margur vill lifa lenge, vid Lyster Veralldar, og þoott hann frekañ fenge, Frest sem Nini vitar, alldrei samt ydrast vañ, þœangad til dapur Daude, dregr hañ Heims frœ Aude, nær þvi sm naudugañ.

Vel þo i fyrstu falle, fyrer þeim Illgiornu, eingeñ þad Audnu kalle, þvi opt ad Hendingu, yfir þa Ogiœfann, snøgglega i Haste hrapar, og hreckvijsum Alldur skapar, hender þad margann Mann.

Vallt er, Sœl mijn, ad sofa, i Syndum og Uggleysi, þvijlijkann Daudans Dofa, Diofulsins Hreckvijsi, setur i Sinnes Reit, hiœa þeim sem þecker hreina, Þioonustu DRottenns eina, giorer þo verr enn veit.

Sœa lifir betst i Blooma, sem bijst vid Ar og sijd, hreckvijsum Heims Osooma, hafna, so Daudans Tijd, Øverum ecke hañ, grijpe i giordum Syndum, og Galennskap Holldsins blindum, Sœl mijn, haf Setning þann.

Gief mier liwsi Lausnare, ad lifa sparlega hier, so burt i Fride fare, nær Fiored loksins þver, Guds

Barna

Barna Grida-Stad, Ond minne unntu ad finna, innleid til Bvada þinna, Amen, mijn Osker þad! AMEN.

23. Psalmur.

Uñ Heimreisu Josephs ur Ægyptalande.

Tou, Lof saung Gude Mey Maria.

JOseph took med sier Barned braadt, og Brwdur Dygda-giarna, heimleides aptur hiellt i Att, til Herads Israels Barna, þær Fregner hann, heyrde med sann, ad Herodis Arfi riettur, Archelaus, ad Jlsku fws, yfir Juda var settur.

Þess vegna ecke þorde hann, þangad Hæles ad leita, DRottenn hønum i Draume vann, dijra Raadstøfun veita, snere þvi ørt, epter þad giørt, i Galilæa Sveiter, sier fieck med Hrad, þann Sama Stad, sem ad Nazareth heiter.

Þannenn framűkom hin forna Spa, sem finnst i helgum Greinum, Nazaræus hann nefnast ad. Nu i Manndoome hreinum, heilogum þo, hønum i bioo, hæleitur Guddoonis Kraptur, þvi skal, mijn Sal, Þankenn og Mæl, til þessa hverfa aptur.

Nazaræus Guds Son er sa, sañur Herra og

DRott-

DRottenn, bloomlegur Kvistur kallast maa, af Kyne Jesse sprottenn, ber Avøxt hrein, sw blessud Grein, betre enn Alldin-Vidur, Hunang draup af, þeim Hiælpar Staf, Huggun og Andar Fridur.

Adur Gud Lijd sin Israel, af Ægypto kallande, plantade hañ sem Vijn-Tre vel, vænu i Canaans Lande: Eins JEsus hier, heim aptur fer: (Hoseas þar um̃ sagde:) Þad Vijn-Tred mætt, sem Bol fær bætt, og Blessan oss til lagde.

Þu hefur, Sæl mijn, þessu Tre, þvegeñ med Skijrnar Bade, isplantast fast, i Elskunne, eiñ Gud so tilskickade, þess vegna nu, nefnast mattu, Nazaræus med Sooma, Avexte ber, audsyn a þier, andlegann Dygda Blooma.

Ef ad Kvisturenn eingann ber, Avøxt med Grooda sliootum, verdur hañ skioott, sem vonlegt er, Vidar hoggvenn fra Rootum, i Ellde þa, uppbrennast maa, engenn Boot finnst vid slijku, Guds Hiælprædid, mier varne vid, Voda-Straffe þvijlijku!

Þu skallt og vita þyrmt var sijdst, þeim Nattúrlegu Kvistum, þegar Judar med Vondsku vijst, villter fordæmdu Christum, hardlega þa, Hefndeñ fiell a, heidner Lijder þad giordu, rupludu Torg, eñ breida Borg, brutu nidur ad Jordu.

Ei kann hid rotna Alldin-Tre, Avøxt goodann ad færa, siertu daudur i Syndenne, sijdst mattu Gude tæra, Frum-Grooda þeim, og frijdum

Seim,

Seim, sem fagrer Kvister bera, groodurlaus Eik, gomul og veik, gagnlaus hlijtur ad vera.

Eins bid eg DRottenn af þier nu, med Audmijkt vesæll Madur, gief ad eg sie i sannre Trw, sialfum þier innplantadur, og bere klaar, um Æfi-Ar, Averte Gudræknennar, þar til med Prijs, mier veitast vijs, Verdlaunenn Trwarennar! A M E N.

24. Psalmur.

Um Arlega Reysu Forelldranna JEsu til Jerusalem.

Ton, Faber vor sem a Himnum ert.

ARlega Joseph Meyu med, til Musteris Gvrisins gaanga ried, þegar ad Paska-Hatijd hrein, halldenn var epter Laga-Grein: Guds Dijrdar jafnann giættu mest, gierdu hvad honum þocknadest.

A settum Tijma til so bar, Toolf Ara þegar JESUS var, Helge-Dags Gaungu hoofu þar, Heimile sijnu burtu fraa, til Jerusalem vissann Veg, var þad Sidvenia Hatijdleg.

Mijn Sæla, þar um þenkium vid, þegar Gud vtgaf Logmaalid, um Sabbats Dag og Helge-Hølld, hord aalyktade hann Sekta Gisslld, sem koma attu yfir þa, er Orde Guds sier kasta fraa.

Sa sem er Herra Hvijldar-Dags, hefur þier.

lient

lient til Vinnulags, Sex Viku-Daga virka hier, enn vallde einn til Dijrdar sier, þennañ vanhelga ecke ætt, annars mæter þu Hefndum brætt.

Hætijdes Daga ræktu riett, sem Raads-Meñ Christneñar hafa sett, Drotteñ wtheimter af hier þa, Astar Ged sittrad minnast ca; lættu þvi eckeliggia i Hlie, Lofgiord, Packlæte og Gudrækne.

Hledeleg Joola Hætijd hier, Herrans Fædingu kunngiorer, er þvi skylldugt ad offrer þu, andlegre Lofgiord, Sal mijn nu, fyrer Giædskunnar Goodsemd þa, Guds Sonur Manndoom took sig a.

Aunnur Stoor-Hætijd er sw vijst, sem Upprisenn bodar JEsum Christ, Sigur Hofdingia sonnum þa, Sigur Hroos Andlegt færa ma, vann hann Diofull og Vijtes Neyd, Valldenu svipte bitrann Deyd.

Mundu og Hætijd Pridiu þa, þegar Guds Sonur Himnum fra, heilagann Anda sende sin, Sannfærvadra i Hiertun inn, stærstu Hætijder þessar Priar, þier ber ad hallda sierhvert Ar.

Adrar smærre sem Arlega, iñfalla medal Christenna, med iofnum Heidre agta ætt, andlega i Drottne gior þier kætt, Orde Guds hlijd og heyr þu vel. Helga Sidveniu þetta tel.

Minstu ca David Drottens Mañ, daglega þar vid gladdest hañ, ad meiga gaanga Guds i Hws, gisrande Packer Dygda fws. Allt eins þu lijka siñud siert, Sal mijn, og þessa miñug vert.

Enn

Enn þu skallt gefa Gaum ad því, þo gaanger viliug Kyrkiu i, Synd er mikel ad sitia þar, ef Saalen ecke þenker þar, epter Guds Dijrd og Ordum hañs, sem wtgaanga af Muñe Keñemañs.

Gaanger þu fraṁ i Saaleyse, sem gleymanlegur Heyrare, attu skiled ad Ord Guds þad, er audur numder i helgum Stad, dæme þig loks a Degeþeim, nær Drottens Reide straffar Heim.

Lifir af Braude Saalen sijst, sijna hefur hun Næring vijst, af Orde Guds og Anda hañs, sem auaxtast i Hiarta Manns, ef soddann Vokva siuga maa, Sadningu nooga fær hun þaa.

Opt og tijdum med Munie Mann, margur Drottenn naalægiast kann, enn Hiartad þo og Hugurinn, hvarflar ei til Guds nockurt Sinn, slijkum haalfvolgum Hræsnurum, HErrann vill skirpa af Vorunum.

Þennañ varastu, Saal mijn, Sid, sie bæde Maal og Hugskotid, i sannre Dijrkun samfara, soddann Root-grooen Alvara, Gude Þrijeinum giedast betst, gagnar Saalunne allra mest.

Flapur Munnsins og flæraadt Gied, forsmaer Gud og hatar med, hann vill ad þu siert hreinn og klaar, honum þioonande sijd og Ar, einskiæra Myskun oll um hañ, af einlægu Hiarta veita kañ.

Jaata maa eg þad JEsu minn, jeg er stoorlega vangiætinn, þvi verr, ad Hiartad of-kallt er, opt þegar Rausten hreifer sier, vona eg, Drottenn, þo a þig, þiñ Anda lattu verma mig, Amen.

25. Psalmur.

Um̃ pad, pegar Forelldrarner soknudu Barnsins a Leidenne.

Ton, Skaparenn Stiarna Herra hreinn.

ENN sem peir Dagar Enda fa, aptur Heimleides gengu pa, i Jerusalem epter var, Ungur JEsus og dvalde par.

Hanns Forelldrar par hugdu ei ad, helldur fulltrwa meintu pad, hann munde Selskaps Hoopnum hia, honum po lijted bære a.

Mætur Joseph og Maria, medal Frænda og Kunningia, leitudu hanns, sem lijklegt var, Lunden beggia pvi hryggdest par.

Afloked hofdu eins Dags Ferd, adur enn su var Leitenn giord, pegar hann fundu ecke enn, aptur til Borgar reistu senn.

Heidurlegt Dæme hafa par, hvorier Gudhrædder Forelldrar, Afkvæme sijn ad annast rett, wtheimter soddann Hioona Stiett.

Yfir Veralldar fagurt Froon, fyrstu sette Gud Eckta-Hioon, mælte fyrer hanns Millden hia, ad margfalldast skylidu Jordu a.

Afkvæmes Rækt og Elsku pvi, iñgaf hann peirra Hiortun i, Adgiætslu Vakt og Varatekt, vijst heimter DRottenn af peim frekt.

Hia

Hinar Skynlausu Skepnurnar, med Skickan sinnar Tegundar, leggia ei stoora Vanrækt vid, vakta helldur sitt Afkvæmid.

Miklu ædre er Madurenn, mentadur vel med Skilningenu, honum ei ætla minna maa, miked vardar umm Skylldu þæn.

Goodum Forelldrum Angur er, nær illa Bornenn hegda sier, goodre Skickan ef giæta ad, Glede Tvosalldrar ablar þad.

Faderenn Tærum flijtur i, Fordiorfun Barnsins velldur þvi, Moodurenn Særann grætur good, gengur þad so hiæa hvorre þiood.

David harmar sinn daaenn Son, deya vill fyrer Absalon; Jacob særest af Sorgar Pijn, ef sinn skal missa Beniamin.

Sunamites med særann Mood, Swter bar fyrer einka Jood, lagde i Kiolltu siukann Svein, fyrgia gierde hanns Dauda Mein.

Skiede hier eins og aminnst var, Astrijker JEsu Forelldrar, soknudu Barnsins Sorgbiteñ, af Swtum syllteſt Hugurenn.

Mikil var Sorg ad missa þann, sem Misser allann bæta kann, Harmar þvilijker heimsooktu, helgann Joseph og Mariu.

Hende þig sama, Sæl mijn, nu, Sorgfull ad JEsu leita þu, sæa sem hann misser, missir allt, Manna Fulltijnged reyneſt vallt.

Þegar ad loksins þu skallt hier, Prældooms skilenn vid Tialldbwder, gænga Veg allrar Ver-

alldar, vel þu JEsum til Samferdar.

Sw er hin mesta Saalar Neyd, ad sakna hans a þeirre Leid, og Ovijst hvert þinn Andenn kann, aptursnwa og finna hann.

A þeirre Stundu eg þig bid, ei mijna Saalu skiller vid, DRottenn JEsu, sem doost a Tre, Daudenn er þa minn Abate! Amen.

26. Psalmur.

Um Leitena epter JESU.

Med sama Lag.

MInnunst vid, Saal min, enn þar a, sem adur fyrre hvarf eg fra, Liwfir Forelldrar Lausnarans, leitudu strax þa sakna hanns.

Penktu hann være a Vegenum, hia Vina-Foolke og Nafrændum, Goodum Selskap þvi vanur var, vissu þad og hanns Forelldrar.

Lattu ei Barn þitt veniast vid, vondann Selskap og Hreckia Sid, af þvi spillest hinn unge Mann, Odygd og Glæpe nema kann.

Gudhræddra Sid og Samfelag, sia til hann stunde Noott eg Dag, miked gott hann þar odlast af, Athugasemd a þessu haf.

Poott hann med goodum goodur sie, Gudlausra Manna Hreckvijse, til Vondsku tijdum venur þann, sem velur sier Selskap þvihjkann.

Sida-Spiller er Samtal illt, Son minn ef þetta fordast vilt, goodan Munn-Sofnud ven

hig

þig vid, varastu Last og Bak-Talid.

Hid vonda Tijdum audnæmt er, inn i Hiarta ad þad smeger sier, þeir elldre gænga Gyrndum i, glæpest Barned ca Agne þvi.

Nætturann Hollds er nærsta treg, ad nema sannañ Lijf sins Veg, goodur Vane þo giorla kañ, ad gisra Ungdoomenn Sidprwdann.

Undann ad gænga ættu þeir, sem Arum safnad hafa meir, af þeim lærer hinn Unge þaa, allmiked þetta stoda maa.

Sidferde gott ef Barn þitt ber, Blessunar Orottenns ablar sier, goodrar Skickunar Gud er hann, giæta skylde þess sierhver Mann.

Laangtum betur enn Lærdooms Ment, liods Eferdæmenn gieta kiennt, hvad Augun lijta, optast nær, Inngaang i Barnsins Hiarta fær.

Hafist þu lastlegt eitthvad ad, ei lættu Barned horfa ca þad, Gott þegar nockud ydia ca, Adferdena þad lættu sia.

Ei veitstu nema eitthvert Sinn, Avoxt fære fra Sidvaninn, og Barned epter breite þvi, sem betst er þijnu Fare i.

Nær Orottens Ord er hafst umm Hond, hellst sieu Bornenn til þess vond, ad hlijda Lestur helgann ca, hugsa kunna þau umm þad þaa.

Ande Orottens sem Ordenu, casaint bygger i Hiartanu, þo eingenn þetta merke Mann, Menta hid innra Barned kann.

Af þvi spretta þeir Averter, sem ytra giarnann

hreifa sier, Andenn smaamsamann eykur vid, inn til þess Barn er fullordid.

Í þeirra Hoop, sem þennann Sid, þrævalle Kostgiæfner hallda vid, viliande Barn þitt vera læt, vandlega haf æ þessu Gæt.

Barn d ef Tijdum venst þar vid, verdur þad loks ad hverndags Sid, Gudhræddra Selskap sijdann í, sannlega mættu leita ad því.

Bid eg, JEsu, ad Bornenn mijn, Barn-Æsku mættu niota þijn, samra Guds Barna Samneyte, sie þeim til Reidu i Dijrdeñe, Amen.

27. Psalmur.

Uñ Samtal Christi vid hina Skrift-lærdu i Musterenu.

Ton, Hærste Gud HErra millde.

Eptter þriá Daga dijrann, DRottenn í Musterе, fundu med Huga hijrann, hañs blessud Astmenne, Fedranna midt æ mille, Mal þeirra hlijdde æ, vondra þo Flock ei fylle, frooda spurde med Snille, hver Mann þad heyrde og sæ.

Undrudust aller þetta, að daudust Svörum hanns: Eingver þo epter frietta, Alvitsku Frelsarans: Meintu hann munde vera Madur enn ecke Gud, Spurningum skijrt vr ffera, Skilning ecke til bera: Þvi Vitskann var vantr vu

Frel

Frelsarenn frædde̅st eige, þo frooda spyrde hañ,
Helld eg vijst meina mege, mune hann Tijma þañ,
spurt hafa ad Spædooms-Greinum, sem spialla
Ritningar, Messia wt af einum, og hanns Gud-
doome hreinum, hvern Foolk ei þeckte þar.

Til þessa lijted logdu, Lærefedurner þæa, Timb-
ur-Manns Son hann sogdu, seiña ef minnst var
æa, lasta hanns Guddoom giordu, gæfu þad Lijd-
num iñ, med Þriootsku Hiarta hordu, hañ være
einn æa Jordu, Fals-Manna Foringinn.

Skrifternar þoott þeir þeckte, þad var samt
undra-verdt, of-miog þæa Blindnenn bleckte,
blijdum Guds Syne þvert, jafnann afneita
nædu, nærsta treger i Lund, sijns Andar-Gagns
ei gædu, gooda Kienning forsmædu, nyttu
ei Nædar Stund.

Af þvi ad ecke hafde, æa Bækur JEsus lært,
Alþijdan Andsvars krafde, i Spurs-Mæl gat
þad fært: Honum hvadañ ad kiæme, Hyggínde
Vitskunnar? Uppæa hañs ægiætt Næme, ei
þottust siña Dæme, hiæa odrum einshættar.

Optar enn Einusinne, uppfrædde JEsus þæa,
lagde æ minne og minne, Mwgurenn Trw þar æa,
hneixludust hryggelega, æa HErranum Christo
þar, med Hiartans Heimsku trega, hæddu hañ
marga Vega, og æreittu allsta dar.

Johannes fyrst þæa frædde, uñ Frelsarann
JESum Christ, wt af Ritningum rædde,
Rodd hanns miog vijdfrægdist, Riettlætes Veg

nam vijsa, villdu ei Judar þo, epter hanns Ordum hnijsa, uppa moote þeim rijsa, Priootskann i Þanka bioo.

Hier trwe eg Herrann genge, a Hoolm vid Juda fyrst: Strijd þo ei stæde lenge, strax af þvi vitnadist, hann munde hina vinna, ef herdte nockud a, moote þeim Forsvar finna, Flaattskap þeirra ei sinna: sem Gudspioll greina fra.

Trwa vil eg Otregur, Tign þinne JEsu klar, eingietinn, elskulegur, ertu Guds Sonur haar, Fodursins fagur Lioome, frijdaste Monnum hia, þinn Prijs a Hædum hlioome, i Heimenum Lof þitt roome, allt þad sem anda ma! Amen.

28. Psalmur.

Uñ Samtal Christi og Mariu.

Ton, Sellde Pilatus Saklausann.

Þa Hioonenn Son Guds sau riett, sitia i Kyrkiu inne, hnickte þeim vid, enn Lund vard liett, þvi Lærdooms Stiett, æfde med Ydkaninne.

Maria sagde so til hanns: Son minn, þvi giørder þetta? Vid høfum leitad langt til Sanns, med daprann Dans, til þijn ei feingum fretta.

Helgum Joseph og hijrre Frw, Herrann vied Andsvar veita: Hverju gegner þid hafid nu, mz holla Trw, harmande giørt mijn leita?

Vissu

Vissu þid ei mier vera bar, i Verke opennberu, þeim Glutum frekt til Fyllingar og Frañkvæmdar, Fødur mijns sem ad eru?

Adur Maria Angur hlaut, ungañ JEsum þreyande, enn nu Gladværdar Yndes naut, uñeñ var Þraut, aptur sea hann lifande.

Guds Barna Kior þad eru eñ, optlega i Verolldenne, eina Stund mæder Angisteñ, og adra senn, aptur er gladt i Sinne.

Deyda og lijfga DRotteñ kañ, daglega þañenn breitir, uñ lijtenn Tijma hrygger hañ, og hrellir Mann, Huggun eptira veitir.

Niettlaat Maria reynde þad: Rauna mood ea vijtade, æstkiærañ Son i sogdum Stad, fyrer siñ Verknad, sig JEsus forsvarade.

Hanns var ad sonnu Modder Mey, Moodur-Riett hafa villde; Hlijdnennar giætte, og hier vid ney, hann sagde ei, hitt kvad i meira Gyllde.

Mañunum Drotteñ meire er, i Makt og Krafte hreinnm, honum þvi framar hlijda ber, þad hofum vier, heyrt i Ritningar Greinum.

Af sijnum Fodur sendur var, Son Guds i Ast og Millde, fyrer þvi einu allstadar, Uñsorgun bar, Eyrinded rekast skyllde.

Þad var ad leggia Lijdnum Braut, til Lijfs og Dijrdar Vista, þess vegna Christur Hormung hlaut, og harda Þraut, i Heimenum vard ad gista.

Fodursins Vilia frañkvæmde, frelsade Meñ

aa Jordu, yfirvann Deyd og eilijft Spie, andvana aa Tre; aflauk þvi Strijde hordu.

Ecke Maria underſtood, Ordenn er JEſus ſagde, helldur þau Sverenn greina good, ſem Geymſlu Siood, Gullvæg i Hiarta lagde.

Þenkt hefur epter þeſſu fyrſt, i Þele Vitſku rijku, þar til Nitning ſem rædde uñ Chriſt, vel vitnadiſt, og verda took Naun aa ſlijku.

Spædoomar aller uppaa hann, opennberuduſt ſijdar, ſo hreina Þijding heyra vann, hvor Chriſtenn Mann, uñ Heimſins Byggder vijdar.

Fyrſt þu, minn JEſu, fullko minn, Fodurſins giorder Vilia, alldrei laat Hollde inngroonn, Illvilian minn, ockar aa millum ſkilia, Amen.

29. Pſalmur.

Uñ Hlijdne og Undergefne JEſur vid ſijna Forelldra.

Ton, Sar frioals vid Løgmal fæddur er.

ÞErdadeſt JEſus þar med þeim, þadann aa ſamre Stundu, øll til Nazareth hielldu heim, holla Nargranna fundu.

Forelldrum hlijdenn Fyelſaremm, fannſt þar i øllum Greinum, auglijſte ſig hanns Audſveipnenn, med Aſtar Þeka hreinum.

Læred af JEſu Borneñ blijd, Bleſſunar er þad Merke, heidred Forelldra þæg og þijd, þad i Orde

ſem

sem Verke.

Hann sem ad allra ydar er, einn Gud og Fader lijka, Forelldrum giordest hlijdenn hier, huxed um̃ Audmijkt slijka.

Gud i Manndoome Monnum var, med mannlega Skickun beska, undergiefenn, so eckert þar, uppa kunne ad bresta.

Sijnum Fodur a Himnum hann, hlijdugur giorast naade, viliugur kom, og viliugann, viliande Foolked hriaade.

Fyrer þig giordest blessad Barn, Barn Guds so verda mætter, synde med Hlijdne hlijdnesgiarn, ad hlijdenn vera ætter.

O! hvorsu feck þig Audmijktinn, O JEsu! nidurlæckad, so nidurlægdann Prælenn þinn, þu senger aptur hæckad.

Fyrer hanns Skuld, þig Barn mitt, bid, bid þu mier eiñen̄ medur, ad hlijded lærer soddañ Sid, Sidur sa DRottenn gledur.

Allt so leinge sem Gud er Gud, goodum Hlutum raadande, æ verdur Hlijdnen um̃bunud, ollum DRottne þioonande.

Allt so leinge þu Barn ert Barn, i Barns Miñe skal þier vera, ad hann vill laata þig Hiaalpar giarn, Hlijdnennar Laun uppskiera.

Þijnum Forelldrum um̃ þu ert, Elsku og Hlijdne skylldugur, alls sem þau hafa gott þier giort, giarnann siertu minnugur.

Jardneskum Manne eingum attt, odrum bet-

ur ad unna, i ollu þvi sem megna mœtt, minnstu þeim Packer kunna.

Hafa þau þig i fyrstu fædt, fæddann daglega aled, alenn ca hollum Koste klædt, klæddann til Menta valed.

Af þeirra Hollde Hollð ert þu, med Heyrn og Sioon lifande, þijn Saal af Saalu þeirra nu, þrœvallt er fast hangande.

Ahanga þvi i Elskunne, œttu Fodur og Moodur, Lidsemd og Styrk þeim lœta i tie, lifsfur og Vidmoots goodur.

I Miñe jafnann þier sie þvi, sw þwnga Hefndar Pijna, sem Ohlijdner rata eiga i, ef afrœkia Eckyllduí sijna

Vanblessunar þad Ordsok er, Epterkost mun og veita, ef vid Forelldra þijna þier, þu giorer illa hveita.

Lœt þier Absalons Ohlijdne, alldrei wr Miñe lijda, þegar hann rœnte Fride og Fe, Fodur sinn Dauid blijda.

Þa Gangvaranum geise hast, gierde til Strijds ad hleipa, hanns i Trenu vard Hœred fast, hendte hann Daudans Sneipa.

Tobiæ Dœmenn Dygda frood, daglega i Þanka festu, hreppte hann Laun af Gude good, Glœfu og Lucku bestu.

Fader Lioosanna eins mun enn, af Elsku vid þig giera, ef þu vid Gud og Yfermenn, œstundar hlijdenn vera.

Gief

Gief þu i allra Barna Briooſt, blijde JEſu þinn Anda, ſo vid Forelldra leynt og liooſt, læra i Hlijdne ad ſtanda! Amen.

30. Psalmur.

Uñ daglegann Proſka og Framűfor Barnſins JESU.

Ton, Til þijn heilage HErra Gud.

EJns dæſamlega og Upphaf tookſt, æ hanns Manndoome ſonnum, Alldur og Vitſka JESU jookſt, jafnt hiæ Gude og Mønnum, Naadar Hylle; ſem Gudſpialls Grein, glogglega vottar ſkijr og hrein, leid ad Embættes Dñum.

Andſtygd er þad ef Alldurin, eykſt med Laſtaña Greinum, frekaſt og verdur fullordin, i Flærd og Glæpum einum, æangraſt Drotten og hatar hañ, ſm hefur Lifnad þvilijkañ, elſkaſt hañ ecke af neinum.

Agiætt er hitt ef Alldurin, eykſt i Dygdunum hreinum, frægur verdur og fullkomin, med Fremd i ollum Greinum, einn Gud fagnar og elſkar þañ, ſm æfer Lifnad þvilijkañ, þo hateſt af illum einum.

Alldur og Vitſka æ einum ſen, allvel til ſamans ſkarta, O JEſu, laattu Ungdoomen, odlaſt þitt Liooſed biarta, ſo Vit med Arum vaxe þeim, ſem vanvituger komu i Heim, og odleſt higged Hiarta.

Vegna þeſs Æſkan afræker, opt og tijdum ad læra, og hiegoomlega hegdar ſier, hatar Uppfræding ſkiæra, Ellen i Bernſku æfram dregſt, Ovird-

ing

ing a þañ gamla leggst, sẽ Heimskuna hefur kiæra.

Skule Hærurnar Heidur fœa, og halldast i miklu Gil:de, Æskan hlijtur ad audgast þœa, af því sem seirna villde, prijda med dofeñ Elle-Ar, ef Alldurenn kañ ad verda hœr, wngur þad skynia skyllde.

Opt er gomlum til Yndes þad, sem œdur lœra gœade, hinu er honum Augur ad, sem wngur forsooma nœade, alldradur heimskur ei fœr Prijs, er þeim grœhœrda Sneipan vijs, ef fer ad rasande Rœade.

Enn sœa hyggne þo wngur sie, Æru tvsalldrar nijtur, Vegsemd, Hylle og Vinfeinge, af vitrum Mennum hlijtur, sinna Forellðra Sœmd er hann, sœlsur kallast einn Giœfu-Mann, ef þad ei af sier brijtur.

Er þo hin mesta Audna sw, Æsku-Mañsins i Heime, Astar Drottenns ad niota nu, so Rœaden ad honum streyme, eins og reñande Uppspretta, sem afbvœr Kœmed bernsklega, betra er þad brendum Seime.

Oss fœa þad Gudspialls Ordenn kiennt, sem œdur gieta nœade, ad prijdt hafe JEsum þetta preñt, Proske med Vijsdooms Rœade, hiœa Gude og Monnum Nœdenn neyt, þo nyte þes lijtt ad Juda Sveit, þa hann var hier œa Lœade.

Uppvextur hanns og Æskan klœr, med œdursœgdum Hætte, þannenn framleid uñ Priœtiju Ar, þar til hann sitt Embœtte, berlega œa Jordu byriad fieck, og blessadur Herod krijngum gieck,

sijn

sijnande sitt Almætte.

Hefur þu JEsu, Barned blijdt, Barn-Æsku þannig mijna, med blessudum Dygda Blooma prijdt, bid eg nu Giædsku þijna, Ungdooms Verdugleik allann þinn, Audmijkt, Hlijdne og Bloods-Kraptinn, ætijd læt ca mier hrijna.

Fyrer þijn Ungdooms Arem blijd, Ungdooms Brestunum mijnum, gleymdu nu Hiartans Giædskan þijd, Goodvilia epter þijnum, sw nija Fæding, nija hier, Naadog Styrkleika veite mier, a klærum Krapte sijnum.

Þockneſt Gude ad giora mig, græann af Elle-Hærum, til þijn, Elskan mijn cæstwdlig, andvarpa eg heitt med Tærum: Drottenn alldrade Daganna, sem dæalijtell komst ca Jordena, styrk mig ca Alldurs-Arum.

Framar vil eg þig bidia bert, Barned JEsu cæstkiæra, Barna miña þu Brooder siert, Blessun vyrdest þeim færa, Bernsku Fæfræded frae þeim tak, sws yfer þeirra Sælum vak, Guds Otta læt þau læra.

Hef eg um Stunder Siñe og Sæl, svalad ad Vilia sijnum, hlioome mitt bwed Barna-Mæl, blijdt fyrer Eyrum þijnum, þennañ Skatt-Pening skylldugann, skoda, JEsu, og medtak hann, golldenn af Munne mijnum.

Vellde, Kraptur, Lof, Vegsemd, Prijs, Virding Hæstignarinnar, Æra og Makt hier æ sie vijs, Unnusteñ Sælar minnar, um Votn og Grunder

Ver-

Veralldar, vijdfrægest Nafn þitt allstadar,
i Kongstioorn Christne þinnar, AMEN.

Psalmur

Ut af Christi Fæding. (Sr. M. E. S)

Ton, Hiartad, Þankar, Hugur, Sinne.

ANdarlegur Fridar Furste, sem Fodur-Nafn
fra Eilijfd ber, undarlega æ þig þyrste, til eilijfs
Lijfs ad hialpa mier, Lijffens Gud og Lioome klaar,
Lioossens wt fra Fodur gaar, einneñ Guddooms
Sæte sijnu, so ad klæddest Hollde mijnu.

Hvoriu sæter, hvoriu velldur? hvijlijk munde
Orsokin, ad þu giordest Sorgum selldur, sannur
Madur? JEsu minn! Aumkande þitt Auga sa,
i Þrangelse þwngu eg la, hvad uñ Eilijfd hefde
bunded, ef Hialpar-Rad ei være funded.

Vijdt Helvijtis Gined gapte, Guds eilijfa Rei-
de brann, eingra Bæna unnt var Krapte, eckert
Hrjoop þvi megna vann, ad semia dijra Sattar-
giord, so var Drotteñs Bræde hord, eingeñ leist
gat annañ Brooder, wt þo sijnu hellte Bloode.

Bud Uppspretta allrar Millde, og Kiærleikañs
bot hlauft Haf, sinne Skepnu vægia villde, veg-
san ilegt þvi Frelse gaf, enn þad kunne alldrei skie,
utañ hañ af Meyuñe, sialfur fæddist sañur Mad-
ur, syndlaus, hreinn og Osleckadur.

Rijs

Rijs upp Madur af Svefne Synda, sia þig betur nu uñ krijng, þu med Giætne þier imynda, þinna Glæpa Svivirding, moote vondum Synda Sid, sia Guds straanga Riettlætid; so ad fengest Saatt og Fridur, Son Guds stie a Jordu nidur.

O! vors JEsu Elsku Mæte, O! þad Kiærleiks Diwp fræbært, hærstur Drotteñ, hvers Riettlæte, heitast brennur Loga-skiært, Syndum moote og Synda-Daad, soddañ Vijsdooms hitte Raad, ad sig ei spara sialfann villde, so Madurenn frelsast skyllde.

O! þu Kvinnu sæla Sæde, sialfur Hsggorms Trodariñ, hvorrar Saalar Harma-Flæde, hiadnar þar af, JEsu miñ, ad oss villder aumum hiaa, eiga Dvol, og þvi mun sia, vonde Satan Verdkaup hliota, vill hanns Hofud JEsus briota.

Gud vor sialfur giordest Brooder, Gud þar klæddest Hollde Manns, syndugre af siñe Mooder, syndlaus fæddur er til sanns, helgra Engla Fylking froom, þañ fær ei skodad Leyndar-Doom, enn hann liet sijdst oss huled vera, þad Holld og Blood ei opennberar.

O! mijn Saala Hollds i Hreise, hrind þu Kvijda Paunkum vr, JEsu Hialpar Hond þig reyser, hann þinn Skiolldur er og Mwr, þo ad Satan sæke ad þier, sijnum Brodde fyrrtur er, Gud fyrer JEsum Giædsku sætur, Glæpe og Synder nu forlætur.

Ef þu þorer ei andvarpande, inn fyrer Gud i

full-

sullre Von, þeynktu JEsus þier uñande, þinn er Brooder og Guds Son, trigdafasta Hiartad hañs, ca Hormum þijnum giorer Stans, Huggun veiter, hiælpar, stidur, hier ad auke fyrer þier bidur.

Nær mitt Hiarta sœrt æsaka, Satan vill og Hormum slœa, eg skal vijkia ei til baka, ellu helldur minnast þœa, æ Jordu nidur JEsus stie, jafnann so ad medtake, særdra Hroop vid Sorga Kijsed, og Syndararner hefdu Lijsed.

Idrunar mier uñ þu Tœra, O! minn Gud so lijke þier, einneñ JEsu Kiærleik klœra, kienn þu riett ad þeckia hier, Hollds Skinseme helldst er myrk, þiñ helge Ande veite Styrk, þa Hiartad mitt er hallded Trega, ad hroopa æ JEsum riettilega.

Þijn mier Nœden þar til bende, þad eg JEsum œlijte, lijka ad hañs Voggu vende, vaseñ Reisum þar hañ sie, uñ Heimsins Skraut ei hyrdte þar, i hordum Stalle fæddur var, sæna Audmijkt Sooma-skiæra, so eg mætte af honum lœra.

Ande Guds mitt hneige Hiarta, og helge þad til Dijrdar sier, so JEsus Lijssens Liosed biarta, lisa mætte og bwa i mier, vid hvort eitt Spor i Harma-Dal, til Himensins sem gœnga skal, unn þu mier þo Eymden hiœe, eg i Trwnne JEsum siœe.

Vid miñ Trwar Stoolpa sterka, standa mun eg gladur þa, Kraptur Satans kañ ei verka, kippa mier þar burtu frœ; uñ miñ JEsum, Lijkn sem lier, i Lijse og Dauda helld eg mier, so eg verde sviptur Trega, sœluhoolpenn eilijflega, AMEN.

Re-

Registur.

A

Aelega Joseph Meyn med, 61.
Atta Dogum epter þetta, 17.

E

Eins dœsamlega og Upphaf tookst, 75.
Enn sem þeir Dagar Enda fœa, 64.
Enn þa Herodes hafde, 56.
Epter þriia Daga dijronn, 68.

F

Ferdadest JEsus þa med þeim, 72.

G

Gudspialla Mann þess getur vel, 7.

H

Herodes fullur Hræsne þa, 25.
Heyrst hefur Kall a Hædum þar, 53.
Hier nærst þa Dagar Hreinsunar, 30.
Himnesker Herskarar 10.
Hyrdarar hielldu brœtt, 15.

J

J Bethlehem þa borenn var, 22.
Joseph byrtest i Draume dijr, 46.
Joseph took med sier Barned brœtt, 59.

M

Medann dvaldest i Davids Stad, 4.
Mijn Sœla merk enn fremur, 19.
Minnunst vid, Sœl mijn, enn þar a, 66.

D
Og hanns Forelldrar undrast þar, 39.
Og sem þau hefdu allt fullgiort, 44.
S
Sem þu i Jerusalem var, 33.
Simeon Sveinenn þann, 36.
Spaakona hiet þar Anna ein, 42.
U
Undarlegur Fridar Furste, 78.
Upplypt þu, Saal mijn, eina Stund, 1.
Uppstood Joseph vid Orden tied, 48.
V
Vitringar hlijdt nær hefdu, 27.
P
Þa Hiodnenn Son Guds sau rett, 70.
Þegar Herodes heyrde þar, 51.

Nockrar Vijsur uñ Velgiørninga Christi vid oss Mennena.

Kvednar af

Sr. Guñlaugi Snorrasyne,

ad Helgafelli.

HEgna Manna Manndoom bar, mætur
Drottenn Hædaña, af Guddooms Krapta
Guds Son var, getenn vegna Mañaña.

Veg

Vegna Manna. Meyan bar, i Moodur-Liífe hiin Heilaga, af Frvnne sijdann fæddur var, i Fatækt vegna Mannanna.

Vegna Manna iniim JEsus, mildur liet sig umskera, af Lande wugur ferdast fws, a Flootta vegna Mannanna.

Vegna Manna HErrann hlaut, helgam Skijrnar Saatmaala, Freisting leid og hwnga Praut, prisvar vegna Mannanna.

Vegna Manna Christur klar, kennde medal Gydinga, geck um kring og grædde Saar, Jesus vegna Mannanna.

Vegna Manna wr Vatne Vijn, veitte hañ Gestum Brwd-Hioona, drijade Braud med Blessan sijn, blijdur vegna Mannanna.

Vegna Manna Malhelltum, Mælsku veitte skijrlega, Hallta gjorde ad Heilsættum, Herrann vegna Mannanna.

Vegna Manna reka tied, fraa Rænulausum Diofiana, reyste upp Foolked fraamlided, fræaur vegna Mannanna.

Vegna Manna Forsmaan seck, af Foolke sijnu dagtega, sijdann wti Gardenn geck, Guds Son vegna Mannanna.

Vegna Manna mædur bar, miste Sveitann blooduga, af sijnum eigenn Sveine var, svikenn vegna Mannanna.

Vegna Manna bundenn brædt, af blindum Flocke Strijdsmanna, Hws af Hwse heila

Nætt, hrakenn vegna Mannanna.

Vegna Manna Hæd feck hann, hæktur flegenn vondslega, af heidnum Bodlum hlioota vann, Hijding vegna Mannanna.

Vegna Manna Hofud hanns, hlaut ad lijda Pyrnana, negldur med þañ Kvala-Krantz, a Krossenn vegna Mannanna.

Vegna Manna vondra þo, vard ad kveliast þvinglega, sijdann Krossens Dauda doo, DRottenn vegna Mannanna.

Vegna Manna frægur foor, Frelsarenn til Helvijta, æarla Dags med Undur stoor, uppreis vegna Mannanna.

Vegna Manna epter a, uppstijgenn til Hædanna, sijnum Fodur setteſt hia, Son Guds vegna Mannanna.

Vegna Manna sende sinn, Sannleiks Anddann heilaga, Fyrerboon vid Fodurinn, flytur vegna Mannanna.

Vegna Manna allt og eitt, i ollu Giædsæan blessada, allann sig feck ollum veitt, allra vegna Mannanna.
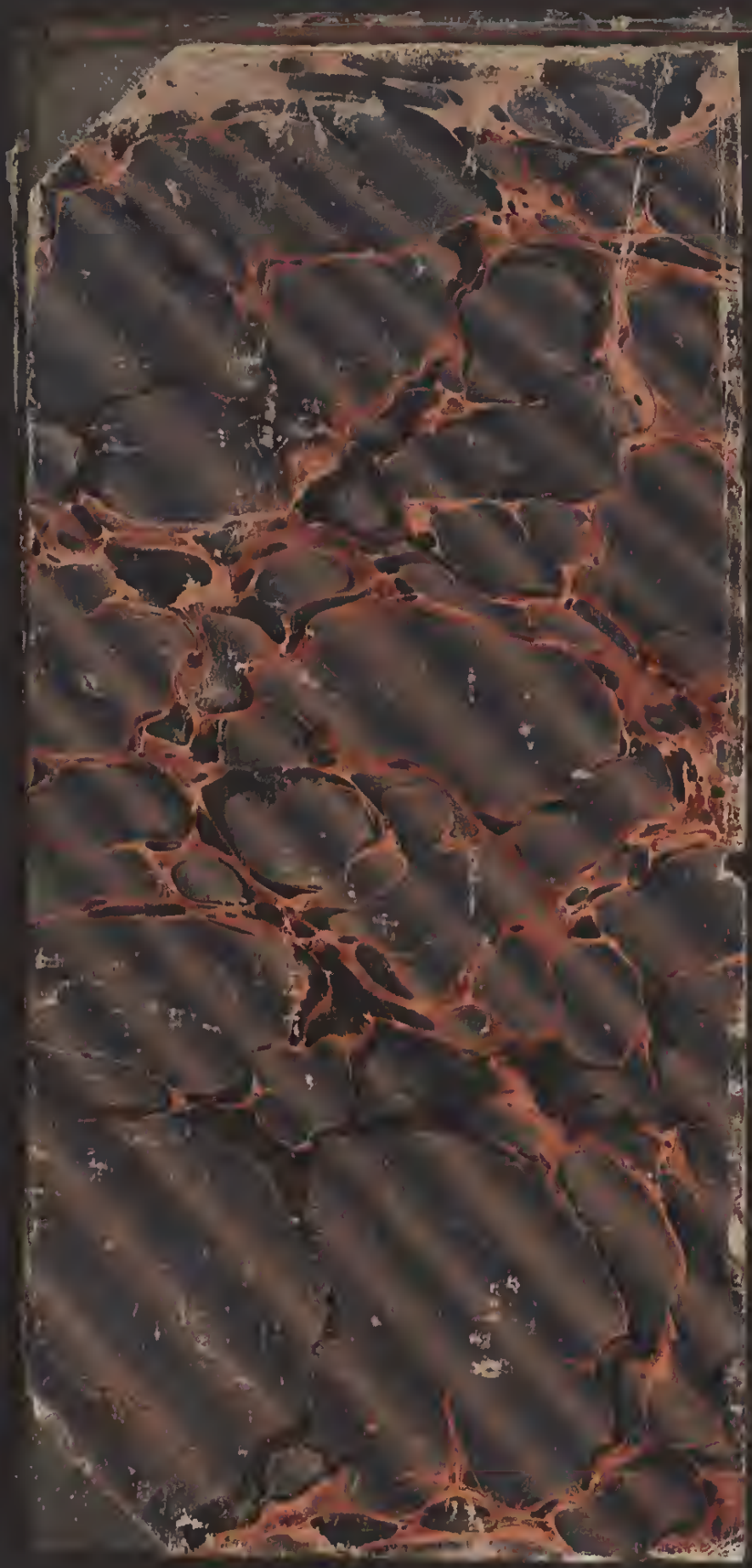
Vegna Manna Mann og Gud, mildann lose sætlega, sierhvor Twnga sann-trwud, sialfra vegna Mannanna.